

Chôn Thê Mỹ

Contents

Chôn Thê Mỹ	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	3
3. Chương 3	5
4. Chương 4	13
5. Chương 5	17
6. Chương 6	20
7. Chương 7	23
8. Chương 8	28
9. Chương 9	31
10. Chương 10	33

Chôn Thê Mỹ

Giới thiệu

Thể loại: Đoạn văn, SM, thăm men, 1x1, hormone bắn ra bốn phía tay trống phúc hắc công x quanh quẽ mỹ nhân đầu g

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chon-the-my>

1. Chương 1

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Lộ Đình men theo hành lang tối tăm chật hẹp đi về phía trước, dưới chân chai nhựa rải rác, bóng đèn tròn bám đầy bụi bắn tã ra thứ ánh sáng mờ mờ lung lộng.

Cậu uống một chút rượu, lão đảo bước đi. Cuối hành lang là một cánh cửa khép hờ.

Muốn đi tới, muốn đẩy cửa ra.

Phía sau cánh cửa đó có gì, cậu không biết. Cậu chỉ biết là cậu khát vọng, chỉ cần đẩy một cái thôi sẽ tựa như mở ra chiếc hộp Pandora, tất cả mọi thứ rực rỡ xán lạn, lạ lùng kỳ bí đều ở phía sau.

Lộ Đình vươn tay ra, những ngón tay thon dài, trắng nõn chỉ còn cách một chút nữa thôi, chỉ một chút nữa thôi là có thể chạm được rồi.

Sắp rồi.

“Cắt—”

Lộ Đình ngoảnh mặt làm ngơ, tiếp tục đi về phía trước.

“Dừng lại! Dừng một chút đã, Lộ Đình, dừng!”

Lộ Đình giống như đột nhiên bừng tỉnh từ trong mộng, giật mình dựa người vào tường. Đèn được bật lên, xua tan toàn bộ tăm tối. Cố Tiểu Lâm đã thức vài đêm rồi, mắt thâm quầng, mái tóc hơi dài có chút bết, tay vẫn cầm chắc camera. Bên cạnh còn có mấy người phụ trách ánh sáng, đạo cụ, thư ký trường quay, tất cả đều một bộ đã phải thức đêm nhiều đến độ hoá thành xác chết di động.

Lộ Đình vì muốn tìm cảm giác nên trước khi quay đã uống một ít rượu. Chỉ ít thôi, nhưng bản thân cậu tử lượng không tốt nên đã hơi choáng váng, chân cũng mềm.

Cố Tiểu Lâm vò đầu, quát ầm lên: “Cậu rốt cuộc có hiểu không hả? Tôi không thấy được sự khát vọng của cậu, cả thân lẫn tâm cậu đều kêu gào đòi mở cánh cửa kia, muốn xông ra ngoài. Cậu có hiểu không hả? Khát vọng!”

Lộ Đình mờ mịt gật đầu.

“Cậu hiểu cái gì? Cậu...” Cố Tiểu Lâm buồn bực thở dài một tiếng: “Cậu có từng khát vọng cái gì chưa?”

Lộ Đình không hiểu.

Cậu nổi tiếng từ nhỏ, từ cái lúc chưa hiểu nổi tiếng là gì cậu đã có tác phẩm tiêu biểu rồi. Nhà cậu giàu có, cha mẹ tình cảm, tiến bộ, vốn cũng không cần lăn lộn trong giới giải trí để mưu sinh, cho nên cậu mang theo vàng hào quang rực rỡ thi vào Học viện hí kịch, tập trung rèn luyện. Dần dần, vòng danh lợi quên tên cậu đi, mà cậu cũng chẳng để ý.

Nhưng mà lúc này đây, khi cậu muốn tìm lại cái linh cảm diễn xuất đã từng thoáng xuất hiện trên người lúc cậu còn hồ đồ vô tri ấy, lại dùng cách nào cũng không nắm bắt được.

Lúc học đại học, cậu đã từng thử qua rất nhiều hình thức và đề tài diễn xuất. Cố Tiểu Lâm đang học thạc sĩ ngành đạo diễn, mời Lộ Đình tham gia diễn xuất trong tác phẩm tốt nghiệp của anh ta. Lộ Đình sau khi xem xong kịch bản cũng tuy tiện gật đầu, nhưng thành phẩm lại không được như Cố Tiểu Lâm muốn.

Cố Tiểu Lâm thấy Lộ Đình dựa người vào tường ngẩn người, hai mắt khép hờ, lông mi rung rung như cánh bướm muốn bay, đành phải thở dài nói: “Cậu nghỉ ngơi hai ngày đi, mọi người cũng mệt mỏi rồi. Về nhớ suy ngẫm thêm rồi chúng ta lại tiếp tục.”

Lộ Đình gật gật đầu, nhận đồ của mình từ em gái thư ký trường quay rồi rời đi.

Hiện tại đang là giữa trưa, bên ngoài mặt trời chói lọi, khác biệt một trời một vực với hành lang tối tăm, chật hẹp ban này.

Lộ Đình đi ở trên đường, rất nhiều người nhìn cậu. Cậu đứng là ưa nhìn, mắt phong lưu, môi đầy đặn, lúc không cười có vẻ buồn bã, cười rộ lên lại thấy nóm đồng tiền. Vai vuông vắn, mặc áo sơ mi lại càng lộ rõ hơn, cao gầy khỏe, như cành trúc đón gió.

Vấn đề là ở chỗ nào đây? Cậu trầm nghĩ.

Lộ Đình mãi mê suy tư, không nhìn đường nên vô ý đụng phải một người.

Cậu vội vàng nói: “Xin lỗi.”

“Không sao.”

Lộ Đình giật mình, đứng sững tại chỗ nhìn chằm chằm bóng dáng cao lớn kia. Giọng người nọ trầm thấp khàn khàn, nghe rất quen tai. Hắn mặc một cái áo bò to, xỏ tay vào túi, đội mũ tai bèo đen, vai rộng, lưng nhìn như hơi cong.

Chỉ một chốc sau, người nọ đã biến mất sau ngã rẽ.

Trên người hắn có một mùi thuốc lá nhàn nhạt.

2. Chương 2

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Lộ Đình đã từng diễn thử rất nhiều vai. Tháng trước, cậu tham gia một vở kịch nói có tính thực nghiệm, cả quá trình không có một lời thoại nào. Cậu bịt mắt bằng vải đen, đóng vai một bàn trà, ngồi xồm trên sân khấu bưng chén trà mà vai chính đưa qua.

Trên đài rất yên tĩnh, dưới đài cũng rất yên tĩnh, chỉ có tiếng bước chân của vai chính cũng không có lời thoại giống cậu thỉnh thoảng đi tới đi lui.

Cậu không biết khán giả có thể nhận được gì từ tác phẩm này, nhưng cậu từ giữa chiếm được sự yên bình tuyệt đối. Cái gì cũng không cần làm, cái gì cũng không cần nghĩ, chỉ có đầu gối hơi đau.

Tới phần cảnh nói, cậu có một đoạn không cần phải ra diễn, một mình ngồi ở hậu đài chất đầy đạo cụ, mắt vẫn bị miếng vải đen che, chỉ có thể nhìn thấy những cái bóng mơ hồ.

Đột nhiên có ai đó vỗ bờ vai cậu. Lộ Đình giật mình, vội vàng muốn kéo miếng vải đen xuống, ai ngờ lại bị một bàn tay ngăn cản.

Bàn tay kia phủ lên tay cậu, khô ráo ấm áp, rất to, ngón tay có vết chai.

“Suyt—”

Người nọ ra hiệu cậu im lặng. Hắn đứng rất gần, hơi thở nóng bỏng phả lên tai Lộ Đình.

Quỷ thần xui khiến, Lộ Đình dừng động tác, rút tay về, lẳng lặng ngồi im, dẫu sao cậu vẫn đang là một cái bàn trà.

Người nọ nắm hờ tay Lộ Đình, ra hiệu cậu đứng lên. Lộ Đình ngoan ngoãn thuận theo, xuyên qua miếng vải đen, cậu có thể nhìn thấy bóng dáng mơ hồ của hắn, là một người đàn ông cao lớn.

Hắn đè thấp giọng: “Đến đây nào.”

Giọng nói khàn khàn, chọc cho lỗ tai Lộ Đình ngứa ngáy, giống như miếng giấy nhám thô ráp nhẹ nhàng cọ xát trên da. Cậu mơ mơ màng màng đi theo bước chân của người đàn ông kia, qua một cánh cửa nhỏ bí mật ở hậu đài. Sau cửa là một hành lang nhỏ chật hẹp chất đầy đạo cụ, rất khó bước qua.

Nhưng Lộ Đình không hề bị vấp.

Người đàn ông kia ở ngay phía sau cậu, rất gần, giống như muốn bao Lộ Đình vào trong lồng ngực. Hắn nhỏ giọng nhắc nhở: “Bên trái... Nhắc chân lên, đúng rồi, bước qua... Chậm một chút, thật ngoan...”

Lộ Đình không cảm thấy sợ hãi chút nào, ngược lại rất an tâm, thả lỏng bản thân, mỗi lần đặt chân đều không chút do dự.

Người đàn ông kia dẫn Lộ Đình vào một căn phòng nhỏ, có lẽ vẫn ở trong rạp hát, chỉ không biết là chỗ nào. Nhưng Lộ Đình chẳng hề quan tâm, cậu đang lâm vào trạng thái yên lòng khi bị chi phối, cứ thế rũ hai tay đứng yên trong phòng, nghe cửa bị nhẹ nhàng đóng lại.

Lộ Đình nghe thấy tiếng bước chân, sau đó vành tai bị chạm một cái. Nóng, là tay của hắn.

Người nọ nói: “Sao cậu lại không nói gì?”

Lộ Đình trầm mặc. Ngón tay người nọ thuận theo đường viền lỗ tai cậu đi xuống bên gáy, rồi vòng ra sau gáy, ngón tay quần lấy đuôi tóc ngắn ngủn của cậu chơi đùa, một lần lại một lần, ngứa.

“À, đúng rồi, vì cậu là một cái bàn trà.”

Người Lộ Đình run lên, miệng khê mở, hai cánh môi cong lên, thở hổn hển, ngoan ngoãn quỳ xuống đóng vai nhân vật của mình. Bây giờ có lẽ đã đến lúc cậu phải lên sân khấu rồi, nhưng chỗ đó thiếu cậu cũng chẳng sao, mà trong căn phòng này, trước mặt người đàn ông này, cậu cần thiết.

Người nọ khê cười, vòng ra phía sau sờ nút thắt trên đầu Lộ Đình.

“Tôi muốn mở nó ra, nhưng cậu không được quay đầu lại, có làm được không?”

Lộ Đình không nói gì, nhưng người nọ biết cậu làm được.

Miếng vải đen theo sống mũi Lộ Đình trượt thẳng xuống đất. Cậu mất một chút thời gian mới nhìn rõ được chung quanh. Đây là một căn phòng chứa đồ chật hẹp, quạt thông gió trên tường chậm chạp chuyển động, bụi bám dày trên đất. Lộ Đình liếc mắt thấy được giày của người nọ, là một đôi Martin màu kaki.

Giọng hắn vang lên trên đầu Lộ Đình, không nhanh không chậm, thông thả, lười biếng.

“Tôi ở hàng ghế khán giả liếc mắt một cái đã biết cậu thích như thế này.”

Hơi thở Lộ Đình ngày càng gấp gáp, mồ hôi hột dọc theo sống lưng rơi xuống hõm hông, giống như bị một ngón tay chọc vào vuốt ve, ngứa.

Tiếng bước chân người nọ càng ngày càng xa, cửa lại được mở ra, hắn nói: “Cậu nên về rồi.”

Lời vừa dứt, Lộ Đình ngay lập tức ngồi bệt xuống đất, co quắp run rẩy, một lúc lâu sau mới phục hồi lại được tinh thần. Cậu lại nhặt mảnh vải đen lên, nhìn căn phòng đã không còn một ai một cái, sau đó mò mẫm theo đường cũ quay về, nhiều lần bị vấp suýt ngã. Cậu một lần nữa lên đài, tiếp tục diễn vai bản trà của mình.

Mà trong suốt thời gian diễn còn lại, cậu cương. Dưới quần áo rộng, nơi đó cứng đến phát đau.

Đau y như hai đầu gối bị đau do quỳ lâu vậy.

3. Chương 3

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Người đàn ông kia là ai, Lộ Đình hoàn toàn không có manh mối, mà cậu cũng không muốn đi tìm. Lộ Đình

chính là người như vậy, vô dục vô cầu, không có khát vọng hay yêu cầu gì mãnh liệt, bạn cùng phòng vẫn thường lén gọi cậu là “mỹ nhân đầu gỗ”, cậu cũng chẳng để ý.

Thế nhưng, thỉnh thoảng cậu sẽ nghĩ

Cậu ở ngoài sáng, người nọ ở trong tối.

Có khi nào hẳn đang bí mật theo dõi cậu trong lúc cậu không hề hay biết? Nói không chừng bọn họ đã từng gặp thoáng qua nhau ở phòng ăn đông đúc, hay có lẽ từng học ở trên cùng một tầng, hoặc là từng tắm ở cùng một buồng trong phòng tắm công cộng của ký túc xá.

Nghĩ như thế, Lộ Đình hiếm khi cảm thấy hứng thú dạt dào.

Lại như ngày ấy, cậu quỳ trên sân khấu, tận tâm tận lực diễn tròn vai bàn trà, mà người nọ lại ngồi ở khán đài nhìn chăm chăm vào cậu. Tầm mắt như vậy khiến cậu giống như bị gai đâm sau lưng, hưng phấn vô cùng.

Hai ngày sau, là ngày Lộ Đình đã hẹn tiếp tục đi quay cho Cố Tiểu Lâm, nhưng lúc này anh ta đột nhiên lại nói tạm thời không quay nữa, muốn đổi kịch bản.

Mọi người trong đoàn đều đã quen với phong cách làm việc này của anh ta. Trước đây đã từng có một lần, mất cả một tuần lễ vất vả quay tốt các phần xong, anh ta nói bỏ liền bỏ, mà nhất thời hưng phấn có thể không ngừng không nghỉ quay suốt cả ba ngày. Cố Tiểu Lâm nói lần này thay đổi khá lớn, còn muốn thêm một phần diễn, bảo Lộ Đình cũng phải đến xem.

Địa điểm hẹn là một quán bar yên tĩnh phía sau trường. Lộ Đình vốn là học sinh ngoan, có chút định kiến với mấy nơi như thế này. Nhưng sau khi đến mới phát hiện chỗ này chẳng có ánh đèn mờ ảo tối tăm, âm nhạc cũng rất có phong cách, nói là tiệm cà phê còn chuẩn hơn quán bar nữa.

Cố Tiểu Lâm nhìn như đã thức mấy đêm rồi, trông y như quỷ, nhưng lại rất có tinh thần, đưa cho Lộ Đình xem kịch bản đã được thay đổi.

Lộ Đình nghiêm túc lật qua lật lại xem, đúng là thay đổi rất nhiều, mà cái làm cậu chú ý nhất chính là đoạn diễn được thêm vào, một cảnh giường chiếu.

Cố Tiểu Lâm thấy cậu nhú mày, vội vàng nói: “Không cần làm gì quá đáng đâu, cũng không cần cởi quá nhiều, cái chính là bầu không khí và cảm giác. Cảnh này chủ yếu là thể hiện sự phóng túng của cậu sau khi đã thoát khỏi giam cầm, là quá trình phá bỏ và làm lại một lần nữa, rất quan trọng, không chỉ đơn giản là cảnh giường chiếu đâu.”

Mấy năm qua Lộ Đình cũng nghiêm túc học tập nên có thể nhìn ra được kịch bản đã thay đổi này tốt hơn, có sức truyền cảm hơn kịch bản cũ rất nhiều, cuối cùng vẫn gật đầu đồng ý.

Bàn công việc xong, Cố Tiểu Lâm ngậm một miếng thuốc lá, ranh mãnh hỏi: “Đừng nói là cậu chưa từng làm nhé? Nam nữ đều không?” Anh ta còn muốn trêu thêm nữa, nhưng bị Lộ Đình liếc một cái nên đành phải im, ngượng ngùng lầu bầu nói: “Được rồi, biết cậu là mỹ nhân đầu gỗ mà.”

Hai người đang muốn tạm biệt, ngoài cửa lại có một nhóm người tiến vào, nam nam nữ nữ, ai cũng mang theo nhạc cụ, ầm ầm đi đến cánh cửa trong góc quán. Sau cánh cửa ấy hình như có một cái cầu thang thông xuống tầng hầm. Lộ Đình giống như thoáng thấy một bóng người quen thuộc, áo bò, mũ tai bèo đen.

Cố Tiểu Lâm thấy ánh mắt cậu dõi theo đám người kia liền nói: “Khuya một chút ở dưới đó có biểu diễn.”

Lộ Đình: “Biểu diễn cái gì?”

Cố Tiểu Lâm hiếm khi thấy cậu tỏ ra hứng thú với chuyện gì, chớp mắt ám muội nói: “Là...hát hò.”

Lộ Đình cũng không biết mình nghĩ cái gì, thật sự ngoan ngoãn ngồi ở chỗ đó chờ đến nửa đêm. Vừa qua 12 giờ, quán bar vốn vắng vẻ có rất nhiều người đến, cửa thông xuống tầng hầm cũng được mở ra, có người phục vụ ở sau cửa đeo lên tay mỗi vị khách đã mua vé một cái thẻ dạ quang, còn phát cho mỗi người một chai bia nữa.

Lộ Đình cũng mua vé, nhưng cậu không biết uống bia, chỉ cầm ở trong tay. Thân chai lạnh buốt ướt át, cơ hồ cầm không được.

Tầng hầm không rộng lắm, hơi bí bách, chính giữa có một sàn diễn nhỏ, bên trên đã bày xong nhạc cụ, guitar bass, guitar điện, organ, dàn trống. Người càng ngày càng đông, không khí hỗn loạn, chen chen lấn lấn. Lộ Đình bởi vì đến sớm nên dần bị đẩy lên đến sát sàn diễn. Cậu cảm thấy hơi khó chịu, nhiều người quá. Cậu trước nay vẫn không thích tiếp xúc thân thể với người khác, hơn nữa bây giờ cũng quá thời gian ngủ ngày thường của cậu rồi.

Đột nhiên chung quanh bùng nổ tiếng rít gào, trong không gian chật hẹp bịt kín này chấn động đến đầu người phát đau.

Đám người đang chen chúc giống như sóng bị rẽ đôi, để lộ ra một con đường nhỏ hướng thẳng đến sàn diễn.

Là bốn người thoát nhìn rất chói mắt. Lộ Đình vừa liếc đã thấy được mục tiêu của mình. Người nọ đi đầu, chiếc mũ tai bèo đen đã bị tháo xuống, tóc húi cua để lộ ngũ quan rõ ràng. Áo khoác cũng đã cởi ra, hằn mặc một cái áo thun không tay màu trắng rộng rãi, lỗ tay áo rất rộng, nhìn rõ hai bên sườn và bắp tay đều có hình xăm lớn màu đen.

Ánh mắt Lộ Đình dính trên người hắn, tựa như muốn nhìn ra manh mối gì.

Chỉ thấy người nọ chống tay nhảy lên sàn diễn, quay đầu lại cúi người kéo cô gái phía sau, lúc dùng sức cơ bắp tay nổi lên cuộn cuộn.

Lộ Đình nghe thấy cô gái bên cạnh gào thét bằng âm lượng gần như có thể phá vỡ kính thủy tinh

“Trình Vực! Trình Vực—”

Trình Vực.

Trình Vực ngồi phía sau dàn trống, mặt khuất trong bóng tối nơi ánh đèn không chiếu tới được, lẫn ranh sáng tối vừa vặn cắt ngang sống mũi cao thẳng của hắn. Lộ Đình đứng ở sát mép sàn, tựa hồ vươn tay ra là có thể chạm đến đôi giày Martin của Trình Vực. Cậu đột nhiên sinh ra một loại cảm giác lo lắng đứng ngồi không yên, cậu ta có nhìn thấy mình không, thấy hay là không.

Người ở dưới sàn đã bắt đầu hò hét không ngừng mà mấy người bên trên vẫn rất bình tĩnh. Bọn họ sau khi lên sàn mới chỉ mỗi người mở một chai rượu rồi đặt ở bên chân. Cô gái là tay chơi guitar kiêm ca sĩ, mặc một bộ váy ôm mỏng, tóc dài lông bờm sư tử xoắn như râu ngô, tặng cho khán giả dưới sàn một nụ hôn gió.

Trình Vực túm lấy dùi trống, điều luyện xoay tròn giữa các ngón tay làm người xem hoa mắt, sau đó mạnh mẽ đánh xuống, buổi diễn bắt đầu!

Lộ Đình biết chơi rất nhiều loại nhạc cụ: piano, violon, cello. Bình thường cậu cũng hay nghe nhạc, nhất là nhạc cổ điển, rảnh rỗi còn cùng mẹ đi xem nhạc kịch. Cậu chưa từng nghe biểu diễn trực tiếp trong không khí ồn ào, huyền ảo như thế này. Âm nhạc trên sàn rất sôi động, giọng ca sĩ khàn khàn trầm thấp, ca từ tiếng Anh khiêu khích, âm thanh đàn guitar điện và guitar bass kích thích thần kinh, càng khởi nói nhịp trống mãnh liệt. Lộ Đình cảm thấy hô hấp của mình càng ngày càng nhanh, đầu gối như nhũn ra, tim đập thành thịch.

Đám người xung quanh cũng vô cùng kích động, rít gào hoan hô, xô đẩy về phía trước giống như sóng trào, toàn bộ đè lên Lộ Đình đang đứng ở hàng đầu.

Trình Vực chăm chú chơi trống, từng tầng mồ hôi mỏng bao trùm trên bắp thịt chập chùng. Lúc dùng lực hắn cắn chặt răng, quai hàm banh ra cường tráng mà ác liệt. Tranh thủ lúc ca khúc tạm dừng, hắn cầm chai rượu ừng ực tu hai hơi, rượu sóng sánh tràn ra khỏi miệng, chậm rãi lăn xuống dọc hầu kết.

Ngẫu nhiên nâng mi, híp mắt, như nhìn như không.

Lộ Đình cảm thấy đầu mình sắp nổ tung rồi.

Cậu ta có nhìn thấy mình không, thấy hay là không?

Bài hát đã đến đoạn cao trào, cô gái ghé sát miệng vào micro, đột nhiên nhẹ giọng nói: “Mọi người đã chuẩn bị xong chưa—”

Chuẩn bị cái gì?

“Ba—hai—một—”

Bụp!

Cả tầng tối om.

Bóng tối đột nhiên bao trùm, bên tai chỉ còn nghe được tiếng áo quần ma sát của đoàn người đang chen chen lấn lấn. Tiếng hát trên đài vẫn còn tiếp tục.

Đây là muốn làm gì?

Rất nhanh cậu đã biết.

Cậu cảm thấy có người ở phía sau ôm lấy eo mình. Bị người xa lạ chạm vào làm cậu thấy sờn cả tóc gáy. Cậu muốn tránh thoát, nhưng khổ nỗi trái phải trước sau đều là người, tất cả mọi người đều đang chìm trong điên cuồng mà bóng tối ngăn ngủi đem lại. Cậu đang muốn hét lên, đột nhiên lại được một bàn tay khác cứu vớt.

Đôi tay kia kéo cậu ra khỏi ôm ấp xa lạ. Cậu ngồi trên mép sàn nhảy, động cũng không dám động, xung quanh đều là bóng tối. Cậu giống như đang ngồi trên một chiếc thuyền bấp bênh, phía dưới là biển sâu vô tận, sẵn sàng nuốt chửng lấy cậu bất cứ lúc nào.

Cậu mò mẫm xung quanh, lại chạm tới được một đôi giày, cảm xúc thô ráp.

Chủ nhân của đôi giày ngồi xổm bên cạnh cậu. Cậu mò tới đầu gối người ta, sờ lên bắp đùi rắn chắc. Cậu ngửi thấy mùi thuốc lá quen thuộc, còn có một chút hơi rượu.

“Bàn trà nhỏ, là cậu à?”

Trình Vực khẽ cười, nói rất nhỏ, giọng của hắn gần như bị nuốt chửng trong tiếng hò hét huyền ảo của đám người và tiếng hát như có như không.

Lộ Đình còn chưa kịp phản ứng, miệng đã bị chặn lại, một dòng rượu lạnh lẽo theo đầu lưỡi Trình Vực tràn vào vòm miệng cậu. Cậu không kịp nuốt, rượu tràn ra, từ cổ chảy vào bên trong người, cảm giác giống như một đôi tay lạnh lẽo.

Lộ Đình không tiếp nhận nụ hôn này, thậm chí cậu còn chưa kịp phản ứng đây là một nụ hôn.

Một bàn tay Trình Vực mạnh mẽ cố định gáy Lộ Đình, hơi thở gấp gáp nóng rực của hắn toàn bộ đều phủ lên mặt cậu. Trình Vực giống như muốn ăn tươi nuốt sống cậu, dây dưa đầu lưỡi, liếm láp hàm răng. Trong bóng tối, Lộ Đình bị cướp đi thị giác thính giác, toàn thân từ trên xuống dưới chỉ có cái miệng kia là còn có thể cảm nhận.

Thì ra hôn môi là thế này.

Môi dán môi, lưỡi đùa lưỡi, là thủy triều nóng bỏng, còn mang theo chút rượu cay nồng.

Thì ra là như vậy.

Bài hát đã gần đến phần cuối, nụ hôn cũng sắp phải kết thúc rồi.

“Like this is not enough, it’s inconceivable like this—”

“Let me come down—”

“In this place of strong emotions—”

(Ba câu cuối là lời bài hát - Chốn mê mỵ - The fog space của - Quách Đĩnh, mình lấy engsub)

Guitar bass và guitar điện

Dàn trống

Violon
Cello

GUITAR ĐIỆN

GUITAR BASS

4. Chương 4

Đèn bật sáng, bóng tối thối lui. Mọi người vẫn đang lưu luyến đắm chìm trong cảm giác kích thích mà bóng tối đem lại. Không có ai chú ý đến Lộ Đình đang ngồi ở trên mép sàn diễn, từ mặt đến cổ cậu đều hồng, mắt long lánh nước, miệng vẫn chưa khép lại, ngực kịch liệt phập phồng như vừa mới chạy nước rút 100m về.

Trình Vực đã quay lại phía sau dàn trống, giơ ngón tay cái vuốt ve khoé miệng, cúi đầu, kết thúc trận cuồng hoan ngắn ngủi này bằng một hồi trống dồn dập.

Buổi biểu diễn kết thúc.

Dòng người nối đuôi nhau ra khỏi tầng hầm chật hẹp. Lộ Đình đi ở phía sau cùng, trước khi ra khỏi cửa còn quay đầu lại nhìn một cái, Trình Vực và bạn bè của hắn đang thu dọn nhạc cụ. Rõ ràng tâm tình đã bình phục lại rồi mà trái tim Lộ Đình sao vẫn cứ nhảy lên dồn dập, lẽ nào nhịp tim cũng tuân theo định

luật quán tính à.

Một nhóm người quyết định đi về, phần còn lại tiếp tục ở trong quán bar uống thêm vài chén.

Hưng phấn đã gần như quét tan cơn buồn ngủ, Lộ Đình quyết định ở lại. Lúc phục vụ hỏi cậu có muốn uống chút gì hay không, cậu hơi mơ màng. Chai bia được phát lúc vào cửa tầng hầm không biết đã bay đi đâu từ lúc nào. Rốt cuộc là đánh rơi ở chỗ nào, cậu chẳng biết, cảm thấy đầu óc mình ong ong.

Nhân viên phục vụ thấy cậu vẻ mặt mờ mịt bèn mở cho cậu một chai bia, lại còn dặn thêm: “Uống từ từ thôi.”

Lộ Đình cầm chai bia, đi tìm một góc ngồi xuống rồi nhấp một ngụm, dòng bia lạnh buốt cay cay theo dạ dày trôi thẳng xuống bụng. Cậu để chai bia xuống, nhìn lướt qua lưng ghế sofa. Cửa đi xuống tầng hầm đã được đóng lại, thật lâu sau cũng không thấy mở ra. Lộ Đình đợi rồi lại đợi, đã bắt đầu hơi mất kiên nhẫn. Cậu tu liền một mạch hai hớp bia, đột nhiên giật mình, cảm thấy mình đang làm chuyện ngu ngốc.

Cậu đặt chai bia còn một nửa xuống bàn, lão đảo đứng lên, nặng nề đẩy mở cửa quán.

Đã là hừng đông, từng ngọn đèn đường xếp hàng thẳng tắp.

Có một người đang ngồi xổm dưới ánh đèn mờ ảo. Áo bò buộc ở quanh hông, khom lưng, hai cánh tay dài gác trên đầu gối, toàn bộ hình xăm được khoe ra rõ ràng.

Là Trình Vực. Ngón tay hần kẹp một điếu thuốc lá, đóm thuốc lập lòe.

Lộ Đình sững người. Trình Vực quay đầu lại nhìn cậu. Hắn đứng lên dập tắt điếu thuốc rồi ném vào thùng rác bên đường, chỉ chỉ cánh cửa nhỏ bên cạnh cửa quán bar, ý nói mình trực tiếp đi ra từ chỗ đó.

Tửu lượng Lộ Đình rất kém, nửa chai bia kia đủ khiến cậu say rồi. Thế giới sau khi được tắm đấm trong hơi rượu phẳng phất như bị bao phủ bởi một tầng lụa mỏng, che đi ánh mắt con người. Ánh sao mờ ảo, đèn đường nhạt nhoà. Tâm tình cũng như bị treo lơ lửng trên cao, không biết nên nói gì làm gì, mà Lộ Đình đã từng bước từng bước đi theo sau Trình Vực.

Bờ vai rộng và dáng người cao khiến bóng của Trình Vực trông cao lớn lạ thường. Từ phía sau có thể nhìn thấy đường chân tóc được cắt tỉa gọn gàng, tóc ánh lên màu xanh. Gió thổi mùi vị Trình Vực đến bên người Lộ Đình, mùi thuốc lá rất nặng, hút không ít rồi.

Cậu ta đã chờ mình rất lâu sao? Là chờ mình sao? Tại sao lại không vào tìm mình?

Bây giờ đi đâu?

Mỗi lần tiếp xúc với Trình Vực, Lộ Đình đều cảm thấy trái tim mình như bị treo lên, thấp thỏm bất an, rồi lại thuận theo một cách mù quáng. Giống như bây giờ vậy, cậu không biết mình đang đi đâu, nhưng vẫn không ngần ngại mà bước.

Trình Vực đột nhiên dừng lại, Lộ Đình cả người đều đang phiêu lãng, trực tiếp đâm sầm vào lưng hắn.

“Mưa rồi.”

Lộ Đình ngẩng đầu theo bản năng, vừa vặn bị giọt mưa rơi trúng vào mí mắt. Cậu vội vàng dụi mắt, lại đột nhiên cảm giác trước mắt tối sầm. Là Trình Vực tháo mũ hắn xuống đội lên đầu Lộ Đình. Mũ rất rộng, sụp hẳn xuống che khuất hơn nửa tầm mắt cậu.

Trình Vực nắm lấy tay Lộ Đình, tiếp tục dẫn cậu đi về phía trước.

Lộ Đình thậm chí không nghĩ đến việc chỉnh lại mũ, tầm mắt của cậu bị thu lại rất hẹp, chỉ có thể thấy được hai đôi chân luân phiên xuất hiện. Mưa không lớn, tí tách tí tách rơi, hơi nóng đêm hè từ mặt đất bốc lên hầm hập.

Hai người từ đường lớn quẹo vào một con hẻm chật hẹp, sau đó đi tới một hành lang tối tăm. Lộ Đình được dắt bước lên từng bậc thang, mở cửa, đóng cửa, chốt lại. Mũ bị lấy ra, trước mặt Lộ Đình là một căn phòng nhỏ trống trải, phần lớn không gian trong phòng khách đều bị nhạc cụ chiếm hết, guitar, đàn trống, organ, thậm chí còn có một cây cello, rất nhiều. Cửa phòng ngủ bị khoá chặt lại.

Lộ Đình còn chưa kịp nhìn kỹ, tầm mắt đã lại bị che đi.

Trình Vực đứng ở sau lưng cậu, bịt mắt cậu bằng một cái khăn tay. Hai người đứng rất gần, nhưng không có chỗ nào tiếp xúc, chỉ có thể nghe thấy tiếng khăn tay bị buộc lại phía sau. Lộ Đình muốn giơ tay mò thử, Trình Vực lại ngăn.

“Suyt, đừng nhúc nhích.” Lúc Trình Vực hạ giọng có một loại cảm giác ám muội mà thần bí: “Trong nhà thiếu một cái bàn trà.”

Thật giống như đột nhiên mở ra một cái công tắc nào đó, Lộ Đình tựa như một diễn viên chuyên nghiệp, lập tức hoá thân thành nhân vật của mình. Cậu ngoan ngoãn cong gối quỳ xuống. Thật ngạc nhiên, phía dưới không phải là sàn nhà lạnh lẽo mà là thảm trải sàn mềm mại, cậu ban nãy không hề để ý. Đầu gối chạm đất khiến cho cậu có một loại cảm giác chân thực mà an toàn.

“Đầu gối tách ra.” Trình Vực chen chân vào giữa hai bắp đùi cậu, mềm nhẹ lại độc đoán giúp cậu điều chỉnh tư thế: “Lại mở ra thêm tí nữa.”

Lên trên một chút nữa đi!

Nhưng Trình Vực lại thu chân về, vòng ra phía sau, cúi người dán tay lên lưng cậu: “Lưng thẳng lên, mu bàn tay úp xuống, đúng rồi, giỏi lắm.”

Khen ngợi và khẳng định khiến Lộ Đình cảm thấy vui vẻ. Đờm cậu cho tới bây giờ, năng khiếu diễn xuất khi còn nhỏ, thành tích ưu tú thời thanh niên, ngôn ngữ cử chỉ lịch sự đều đã từng giúp cậu được khen, mà tất cả lời khen trong quá khứ đó đều chưa từng khiến cậu hưng phấn bằng một câu “Giỏi lắm” lúc này.

Loại hưng phấn này như một cây đuốc, theo từng mạch máu cậu lan ra khắp toàn thân.

Mà Trình Vực lúc này lại rời đi. Thính giác Lộ Đình trở nên cực kỳ nhạy bén. Cậu nghe thấy tiếng mưa tí tách tí tách rơi trên từng phiến lá, nghe thấy tiếng Trình Vực mở đóng cửa, nghe thấy tiếng nước chảy trong phòng tắm. Trình Vực tắm xong, toàn thân được bao phủ bởi một tầng hơi nước nóng. Hắn xỏ dép đi qua, đóng mở tủ lạnh, bật ti vi, giống như Lộ Đình thật sự chỉ là một bàn trà, không cần phải để tâm chú ý.

Lộ Đình vừa khó nhịn lại vừa an tâm mà quỳ, vai bằng lưng thẳng. Lúc tình cờ đi ngang qua, Trình Vực như có như không mà chạm nhẹ một cái, chọc cho đầu quả tim cậu ngứa ngáy vô cùng.

Giống như đã qua lâu thật lâu, lại cũng như chỉ vừa mới chớp mắt, Trình Vực tắt ti vi đi, căn phòng lại rơi vào yên tĩnh. Lộ Đình cảm giác được ánh mắt nóng bỏng kia đang chăm chú nhìn mình. Cậu bắt đầu thở gấp, hai bàn tay ở sau lưng nắm chặt, mười ngón tay quấn lấy nhau, lòng bàn tay ướt đẫm.

Tay Trình Vực kề sát mặt cậu, ấm áp khô ráo.

Hắn nhỏ giọng nói: “Thật ngoan.”

Lộ Đình nhịn xuống kích động muốn cọ cọ tay hắn, quyết tâm phải làm một bàn trà càng hoàn mỹ hơn.

Trình Vực vuốt ve dọc theo gò má Lộ Đình, tay dán ở bên gáy cậu. Động mạch chủ Lộ Đình co thắt dồn dập, là dục vọng sinh sôi không ngừng. Tay đi xuống chút nữa, vạt áo sơ mi trắng của Lộ Đình bị lôi ra khỏi quần bò, từng viên cúc được cởi ra, gió đêm lạnh lẽo quét qua da nhưng Lộ Đình lại hoàn toàn không cảm thấy lạnh, trái lại rất nóng, ngay cả chóp mũi cao cao cũng đã đầy mồ hôi.

Áo sơ mi trắng tuột khỏi bờ vai và cánh tay, bởi vì cậu đang chống tay sau lưng nên áo mắc trên cổ tay nhỏ. Da Lộ Đình rất trắng, khớp vai hơi hồng, từng bắp thịt nhỏ mà rắn chắc bao kín nửa người trên.

Trình Vực rút tay đang cởi quần áo cậu về. Hô hấp Lộ Đình dừng một thoáng, rồi lại giống như thiếu dưỡng khí mà thở dốc không ngừng.

“Cậu là bàn trà sao?” Trình Vực thấp giọng hỏi: “Sao lại cương?”

Lộ Đình thật sự rất muốn hét ầm lên. Chân Trình Vực từ bắt đầu đi lên rồi dẫm xuống đũng quần cậu. Lúc cậu bắt đầu quỳ, chỗ đó đã cương, bây giờ nó lại càng cứng. Cậu nhịn xuống kích động muốn ưỡn lưng, cảm thấy mình toát cả mồ hôi hột.

Trình Vực mỉm cười, ngoắc cầm cậu, nói khẽ: “Cậu không phải là bàn trà, cậu là con chó con động dục.”

Lộ Đình chưa từng trực diện với tình dục thế này. Nó là một con quái vật khổng lồ, đè ép khiến cậu không thở nổi. Là trắng trợn, trần trụi, làm người ta phải rít gào. Nếu phải cụ thể hoá nó lên, thì chính là giờ này khắc này, là giọng nói khàn khàn của Trình Vực, là lòng bàn tay ấm áp, còn có bàn chân mạnh mẽ đang đạp lên bụng dưới cậu kia.

Cậu không dám cử động, lại nhịn không được nghẹn ngào rên lên.

Không sao cả, vì bây giờ cậu là chó con.

Cậu cảm thấy toàn thân đều ngứa, ngứa một cách kỳ lạ. Cậu khao khát được chạm vào, muốn được nhào nặn. Nhưng Trình Vực lại không chạm cậu, chỉ cách quần mà giẫm cậu như có như không, là một loại ân huệ mà bất cứ lúc nào cũng có thể thu hồi.

Lộ Đình căng thẳng, muốn cắn môi nhịn xuống tiếng nghẹn ngào như nước nổ. Trình Vực lại giẫm mạnh thêm, ra lệnh: “Kêu ra.”

“A—”

Bụng dưới Lộ Đình cứng lại, muốn lên đỉnh rồi. Mà vào đúng lúc này, Trình Vực lại rút chân. Cậu như con chó con còn chưa cai sữa, mắt bị che đi, lại không nhịn được mà ngứa đầu đi tìm an ủi, luống cuống há miệng, đầu lưỡi khẽ thè.

Trình Vực không khoan nhượng nói: “Nên đi ngủ thôi, sáng mai cậu còn có tiết.”

Giống như trước đó ngoan ngoãn phục tùng, Lộ Đình lúc này cũng không hề do dự mà lập tức nghe theo, so với phát tiết dục vọng thì phục tùng vô điều kiện mang cho cậu càng nhiều hưng phấn. Cậu co người nằm yên trên thảm, Trình Vực cho cậu thêm một tấm thảm để đắp lên. Cậu cứ như vậy ngoan ngoãn mà ngủ, bởi vì cậu là một con chó con, chó con của Trình Vực.

5. Chương 5

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Ngày hôm sau, Lộ Đình dậy từ rất sớm.

Lúc tỉnh lại cậu có hơi hoảng hốt, co rúc nằm trên thảm lông mềm, trên người cũng đắp thảm. Khăn tay bị mất đã được tháo ra, đặt gọn gàng ở một bên. Cậu bây giờ đã có thể cẩn thận ngắm nghía phòng Trình Vực.

Phòng không lớn, ngoại trừ nhạc cụ và đồ gia dụng cần thiết thì hầu như không có cái gì, sạch sẽ ngăn nắp. Những tia sáng ban mai yếu ớt chiếu vào từ ban công, trời giống như mưa cả đêm vừa tạnh, có thể nghe thấy tiếng những giọt nước mưa đọng trên lá rơi xuống đất lộp bộp.

Bầu không khí quá mức dễ chịu an nhàn, thế nên mãi đến khi ngồi dậy, Lộ Đình mới biết mình mộng tỉnh. Bên trong quần lót ẩm ướt, dính dính vô cùng, hình như bắn ra không ít.

Cậu có chút quần bách, ngồi xổm trên thảm trải sàn nhìn cửa phòng đóng kín của Trình Vực, cảm thấy tiến thoái lưỡng nan.

Chuyện xảy ra tối hôm qua như đèn kéo quân, lặp đi lặp lại trong đầu cậu hết lần này đến lần khác. Rõ ràng hai người đụng chạm cũng không nhiều, lại khiến người mặt đỏ tới mang tai mà sa vào trong như vậy. Lộ Đình chỉ cảm thấy ngượng ngùng, không hề hối hận. Cậu học diễn xuất, làm cách nào cũng không bắt được phần linh cảm chớp mắt liền qua kia. Cậu tham gia diễn xuất trong tác phẩm tốt nghiệp của Cố Tiểu Lâm, lại khó có thể đạt được yêu cầu. Sinh hoạt như một ao nước tù, không sóng không gió, lại ẩn giấu lo lắng và bất an. Cả thân lẫn tâm đều phục tùng như tối hôm qua khiến Lộ Đình cảm thấy rất dễ chịu. Trình Vực giống như dây bảo hộ khi chơi nhảy bungee, cho dù có lao xuống vực sâu cậu cũng được bảo vệ an toàn.

Áo sơ mi trắng nhăn đến không ra hình ra dáng, Lộ Đình lại không nghĩ cởi trần, đành phải khoác lên, chỉ cài một cúc. Nửa người dưới dính dấp, ẩm ướt rất khó chịu. Cửa phòng Trình Vực hé ra một cái khe, khiến lòng hiếu kỳ của Lộ Đình bị khuếch lên vô hạn.

Giày của cậu đã bị Trình Vực cởi ra, dựa ngay ngắn bên tường cạnh cửa. Cậu đi chân đất qua, khe nhỏ kia như cái móc câu dẫn người phạm tội, dụ Lộ Đình tới. Cậu hạ người xuống, nửa quỳ nửa vúi bên cạnh cửa nhòm vào bên trong.

Kề sát vào mới nghe được bên trong có tiếng, là tiếng thở gấp như có như không, khiến Lộ Đình không nhìn được mà ngừng thở.

Đối diện cửa là một góc giường đơn, Trình Vực đang quay lưng ngồi ở trên đó. Áo thun bị vén lên một chút, để lộ vòng eo rắn chắc. Quần cũng bị tụt xuống một đoạn, bắp đùi màu lúa mạch căng lên. Tay hắn như có như không mà lên lên xuống xuống, nếu nghe kỹ, còn có thể nghe được tiếng nước dính dấp.

Lộ Đình lập tức hiểu rõ Trình Vực đang làm gì.

Lúc cậu ta tự thẩm sẽ nghĩ đến mình sao?

Nghĩ như thế khiến Lộ Đình cả người khô nóng, khát khao nuốt một ngụm nước bọt. Cậu còn muốn nhìn một lần nữa, Trình Vực lại ngừng động tác, tiện tay vớ một thứ gì đó ném về phía cửa. “Ầm!” Cửa đóng sầm lại. Lộ Đình hoảng hốt ngồi bệt xuống đất.

Đến tận lúc Trình Vực mở cửa ra, Lộ Đình vẫn yên lặng ngồi ở chỗ đó, giống như một con chó con không nghe lời đang sợ bị chủ nhân trách phạt. Trình Vực mặc một cái áo thun màu trắng, quần ngủ xám dài đến tận gót chân, sau khi đi ra lại khoá chặt cửa phòng.

Hắn ngồi xổm xuống nhìn thẳng mặt Lộ Đình, gõ chóp mũi cậu, bình tĩnh nói: “Làm gì đây?”

Lộ Đình xoa mũi, chỉ sợ Trình Vực trách mắng mình bèn vội vàng nói: “Tôi muốn đi tắm.”

“Lại đây nào.”

Trình Vực đi vào buồng tắm, Lộ Đình vừa định đứng dậy đi theo thì hắn lại dừng bước, quay đầu hàm ý nói: “Không phải cậu là chó con à?”

Lộ Đình sửng sốt, cậu không rõ đây có phải là hình phạt vì cậu đã tự tiện nhìn trộm hay không. Lúc cậu đang rối rắm do dự, Trình Vực vẫn thông dong đứng nhìn, lông mày khẽ nhíu, mặt than dọa người. Lộ Đình luống cuống quỳ xuống, hai tay chống đất, lỗ tai đều đỏ hết cả lên.

Trình Vực: “Eo hạ xuống, nâng mông lên.”

Lộ Đình làm theo, ban đầu còn có chút xấu hổ nhưng sau khi bò được hai bước rồi, Trình Vực giống như thường cho mà vỗ vỗ đỉnh đầu của cậu, cậu ngay lập tức hoá thân vào vai diễn của mình, thậm chí còn cọ vào đầu gối hẳn. Hẳn dẫn cậu vào trong phòng tắm, không rộng lắm, có một cái bồn.

“Đứng lên.”

Lộ Đình vội vàng nghe theo, đứng yên ở giữa phòng. Trình Vực giúp cậu cởi áo rồi gấp gọn để ở một bên. Lộ Đình đang muốn tự tay cởi quần nhưng bị Trình Vực liếc một cái liền ngay lập tức dừng tay. Trình Vực cởi khoá quần cậu ra, kéo tuột xuống cùng cả quần lót.

Mặt trong quần lót dính đầy tinh dịch trắng đục, lúc kéo xuống thậm chí còn kéo thành một sợi chỉ trắng.

Trình Vực trêu chọc gậy một chút tính khí mềm rũ của Lộ Đình, nói: “Nhắc chân nào.”

Lộ Đình toàn thân trần trụi, hai đầu gối bởi vì quỳ lâu mà hơi ửng hồng. Trình Vực đặt quần áo Lộ Đình gọn ở một bên, lệnh cho cậu đứng vào trong bồn tắm, mở vòi hoa sen, đợi nước ấm rồi thì xối lên người cậu.

Hơi nước ngay lập tức phủ kín phòng tắm chật hẹp. Nước hơi nóng một chút, xối lên làm cả người thư thái. Lộ Đình nhìn không được hơi híp mắt lại, tóc bị thấm ướt dính lên trán. Trình Vực vươn tay vén tóc mái ra phía sau cho cậu rồi xịt đầy một tay sữa tắm xoa lên người Lộ Đình.

Lộ Đình nhắm mắt lại, mặc kệ cái tay kia cùng với cảm giác mềm mịn của sữa tắm di chuyển trên người mình. Nó không dừng ở một chỗ nào, nơi tư mật cũng được chăm sóc tỉ mỉ, thậm chí còn chen vào khe mông lau đến mấy lần, giống như Lộ Đình thật sự chỉ là một con chó nhỏ, không có cảm giác xấu hổ của con người, mặc kệ chủ nhân ở trên người mình xoa đến vô đi.

Lúc cái tay kia xoa đến đầu vú và tính khí Lộ Đình, cả hai nơi đó đều hưng phấn ngẩng đầu. Lộ Đình đời này còn chưa từng nổi lên dục vọng nhiều như hai ngày nay. Cậu nhắm mắt thở dốc, nhưng đến tận khi dòng nước đã rửa trôi bọt sữa, Trình Vực cũng không làm thêm một bước nào. Vòi nước đã tắt, Lộ Đình mở mắt ra, khó nhìn mà khép chặt chân, duỗi tay muốn tự mình an ủi.

Trình Vực lại nhanh hơn một bước, bấm một cái thật mạnh lên phần gốc tính khí của Lộ Đình.

Lộ Đình bị đau, nức nở kêu lên một tiếng, muốn ngồi xổm xuống, lại bị Trình Vực lạnh lùng ra lệnh: “Đứng yên.”

Lộ Đình đau ứa cả nước mắt, nơi đó cũng mềm xuống rồi, động cũng không dám động. Trình Vực lấy khăn lau khô người cho cậu, lại lấy ra một cái quần lót mới rất vừa vặn để cậu mặc vào, nửa người trên thì mặc áo sơ mi của hẳn, áo rộng, nhìn Lộ Đình càng đáng thương hơn.

Trình Vực lại không hề động lòng, chỉ hỏi cậu: “Đã biết sai chưa?”

Lộ Đình vội vàng gật đầu.

Trình Vực: “Sai ở đâu?”

Lộ Đình ngập ngừng nói: “Không, không nên nhìn lên phòng của cậu...”

Trình Vực giúp cậu cài từng cái cúc áo. Lộ Đình có bờ vai thẳng, cực hợp để mặc áo sơ mi. Cúc cổ cũng được cài vào, nếu không để ý tới viền mắt ửng đỏ và vẻ mặt oan ức kia thì cậu vẫn là mỹ nhân đầu gối lạnh nhạt ngày thường.

Trình Vực nói: “Ở đây cậu là chó con, là bàn trà, là bất cứ thứ gì tôi muốn cậu trở thành. Phải nghe lời tôi, cậu làm được không?”

Lộ Đình: “Được.”

“Trừ phi tôi cho phép, cậu không được tự an ủi, có thể ngoan ngoãn vâng lời không?”

Không cần phải suy nghĩ làm như thế nào, chỉ cần đi theo bước chân của Trình Vực.

Lộ Đình hờ hững phục tùng: “Có.”

Bữa sáng là Lộ Đình ngồi trên đùi Trình Vực mà ăn. Hắn không cho phép cậu động tay, ăn cái gì, ăn như thế nào đều là do Trình Vực quyết định. Lộ Đình kén ăn, không thích ăn trứng ốp. Trình Vực lại không chiều ý cậu, dứt cho một miếng trứng lòng đào. Lòng đỏ trứng ầm ập chảy ra từ khoé miệng Lộ Đình.

Trình Vực dùng ngón trỏ giúp cậu lau trứng trên chiếc cằm trơn bóng rồi dứt vào trong miệng cậu. Đầu lưỡi Lộ Đình cuốn lấy ngón tay, liếm thật sạch sẽ.

Trình Vực vui vẻ hôn lên khoé miệng cậu một cái.

“Ngoan.”

6. Chương 6

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Bước ra khỏi nhà Trình Vực rồi, Lộ Đình mới biết được mình đang ở chốn nào.

Đây là một ký túc xá của giáo viên già ở bên cạnh trường học. Sau này có ký túc xá mới nên không còn giáo viên nào ở lại chỗ này, hầu hết phòng đều là cho những học sinh không thích ở ký túc xá của mấy trường quanh khu vực này thuê. Bây giờ đúng là lúc buổi học sáng bắt đầu, loáng thoáng có bóng vài học sinh đi ngang.

Lộ Đình theo bản năng lùi hai bước về sau, ẩn mình dưới bóng của hành lang.

Trình Vực khoá cửa xong đi xuống, vừa vặn đến phía sau lưng cậu. Hắn khê đẩy cậu lên phía trước rồi thu tay về nói: “Lên lớp đi.”

Vẫn là Trình Vực đi phía trước, Lộ Đình chậm chậm theo đằng sau. Trong mắt những sinh viên đang vội vàng lên lớp, có lẽ bọn họ chỉ như hai người không quen biết. Lộ Đình nhìn chăm chăm gáy của Trình Vực, đầu ong ong.

Mỗi lần đi dưới ánh mặt trời, những quy phạm về ngôn hành cử chỉ của con người lại ùa về trong đầu Lộ Đình. Hơn hai mươi năm học tập và tu dưỡng khiến cậu không thể tin nổi hành động của chính mình. Trần trường ở trước mặt người khác, quỳ bò trên đất, đóng vai một con chó nhỏ, một cái bàn trà. Chỉ nghĩ một chút thôi đã khiến cậu xấu hổ đến muốn tự thiêu rồi.

Trình Vực lại là thần bí mà chuyên chế như vậy. Hắn là ai? Tại sao lại muốn làm như vậy? Trong phòng của hắn có gì?

Đủ loại nghi vấn kích thích lòng hiếu kỳ của Lộ Đình. Cậu cực kỳ khao khát đi truy tìm nguồn gốc mọi chuyện. Cậu muốn biết thật nhiều, lại cũng sợ biết được càng nhiều.

Trong lúc không để ý, người trên đường đã dần đông hơn. Đến dưới tầng toà nhà dạy học rồi, Trình Vực dừng lại, nói: “Đến rồi.”

Lộ Đình nhìn một cái, đúng là chỗ mà mình muốn đi. Xem thời gian, nếu bây giờ bắt đầu đi lên thì có thể vào tiết kịp giờ. Cậu muốn nói gì đó, nhưng lại không thể nói nên lời. Trình Vực đã dứt khoát quay đầu rồi đi, quay lưng lại với cậu gơ tay vẫy vẫy. Mắt thấy đã sắp không kịp rồi, Lộ Đình vội vã chạy lên.

“Ồ, cậu quen Trình Vực?”

Là một cô bạn gái chung lớp, ba năm đại học chưa nói với nhau một câu nào. Lộ Đình đáp lại

“Ừm.”

Cô gái kia chắc chắn cũng ngạc nhiên vì cậu có đáp lời, sững sốt phút chốc mới hỏi tiếp: “Có thể cho tôi số điện thoại của cậu ta không...”

Lộ Đình không để ý cô gái ấy nữa, mặt lạnh chạy vội lên tầng, bỏ người ta lại đằng sau, bước chân vào phòng vừa kịp tiếng chuông báo. Giảng viên trên bục đang bàn về Shakespeare, mà Lộ Đình trước nay vốn nghiêm túc nghe giảng lại bắt đầu thất thần. Cậu nghĩ một hồi, vỗ vai bạn cùng phòng hỏi: “Cậu biết Trình Vực không?”

Quanh năm suốt tháng chắc cũng không được Lộ Đình tiếp lời quá ba lần, bạn cùng phòng ngẩn ra một chút: “...Biết. Là sinh viên năm hai chuyên ngành biểu diễn âm nhạc, rất nổi tiếng, đám con gái đều mê một cậu ta. Cậu không biết cậu ta?”

Cậu ta không thích gái, thích chó cơ.

Lộ Đình lạnh lùng nghĩ.

Cả ba tiết buổi sáng Lộ Đình đều mất tập trung. Đầu gối mơ hồ có chút đau do phải quỳ lâu, từng giây từng phút nhắc nhở cậu đã từng quỳ trên mặt đất đóng vai chó con của Trình Vực.

Chuông tan học vang lên. Lộ Đình vừa ra khỏi lớp đã nhìn thấy Trình Vực đang đứng ở hành lang bên ngoài, không biết là đang đợi ai. Bờ vai rộng lớn và cơ ngực săn chắc mà không khoa trương kéo căng cái áo, một mảng hình xăm nho nhỏ lộ ra dưới ống tay, áo thun trắng phổ thông mặc ở trên người hắn lại có cảm giác không tầm thường chút nào. Có rất nhiều người qua lại trên hành lang chào hắn, hầu hết là nữ, cũng có vài cậu trai, hắn đều gật đầu đáp lại, chỉ là mí mắt cụp xuống nhìn như chưa tỉnh ngủ.

Đây là hành lang trường học, người qua lại bên cạnh đều là giáo viên và học sinh, Lộ Đình không khỏi cảm thấy căng thẳng, mắt nhìn thẳng định cứ thế đi qua, không ngờ lại Trình Vực lại đột nhiên bước lên chắn ở trước mặt cậu, cười chào hỏi: “Này.”

Lộ Đình trước nay không phát hiện ra lúc Trình Vực cười lộ lên lại có thể nhìn thấy răng nanh, một mảnh nhọn nhọn lộ ra dưới bờ môi mỏng.

Lộ Đình cứng người, tim đập dồn dập. Bạn học xung quanh đều đang nhìn bọn họ, cậu đành phải phí công kiếm cớ: “Tôi, tôi đi ăn đây.”

“Đúng lúc quá, tôi cũng đi ăn.”

Đến giờ ăn cơm, phòng ăn của đại học nào trên thế giới này cũng cùng chung cảnh tượng. Lộ Đình đã từ bỏ phản kháng, cùng Trình Vực lấy cơm rồi ngồi xuống một bàn. Bàn bốn người, hai người khác chính là

bạn trong đội nhạc của Trình Vực. Lộ Đình nhận ra họ, một người là tay chơi organ, người kia là tay chơi guitar bass.

Lộ Đình vui đầu ăn cơm, không nói một lời. Trình Vực vừa ăn vừa tán gẫu với bạn. Đột nhiên tay Lộ Đình run lên, làm rơi bông cải xanh trên thìa xuống khay, bởi vì ở dưới bàn, một cái chân của Trình Vực chen vào giữa hai chân của cậu. Hai người bốn cái chân kẹp lại với nhau, cẳng chân cách một lớp vải quần dính sát lại.

Lộ Đình giả vờ như không có chuyện gì xảy ra, lại xúc bông cải xanh lên. Cậu đang muốn rút chân mình ra thì Trình Vực đang nói chuyện với bạn lại nhìn cậu một cái, nói: “Cậu không ăn trứng ốp à?”

Trứng ốp trong khay của Lộ Đình bị cậu ghét bỏ dồn qua một góc.

Trình Vực đã ăn xong rồi, chống cằm nhìn cậu, cười như có như không: “Cái này rán kỹ quá.”

Lộ Đình không có cách nào kiềm chế chính mình nhớ tới cảnh tượng lúc dùng bữa sáng nay. Cậu ngồi ở trên đùi Trình Vực, mà Trình Vực một tay ôm eo cậu, một tay dứt trứng cho cậu ăn. Ngón tay dính trứng của Trình Vực dấy đưa cùng đầu lưỡi của cậu, bắt chước động tác tình dục hạ lưu nào đó, luân phiên ra vào. Miệng Lộ Đình không khép lại được, nước bọt từ khoé miệng tràn ra, mắt ứa lệ.

Trình Vực nhìn cậu chăm chú: “Không được kén ăn.”

Cổ họng Lộ Đình lạnh lẽo, nghe lời ăn hết mấy miếng trứng ốp.

Sau khi ăn xong, hai người cùng đi dưới bóng những hàng cây ven đường, tránh khỏi ánh mặt trời giữa trưa hè nắng gắt. Không biết là muốn đi đến đâu, cũng không biết phải đi đến khi nào, Lộ Đình không nghĩ, cũng không dám làm ra quyết định gì, cứ thế mà đi. Dọc theo đường đi, người chào hỏi Trình Vực rất nhiều, thật giống như cả thế giới này chỉ có mình Lộ Đình cậu là không quen Trình Vực. Hắn thậm chí còn dừng lại, ngồi xổm xuống chơi với chú chó Lab mà bạn hắn dắt theo, bàn tay lớn vò tới vò lui trên đầu nó, cười nói: “Thật ngoan.”

Không biết lời này là khen chó hay là khen ai. Lộ Đình khó chịu nhìn sang chỗ khác, mà chân lại như bị đóng đinh tại chỗ, không dời đi nổi.

Trình Vực đặt tay lên lỗ mũi ướt nhẹp của Lab, ra lệnh: “Ngồi xuống.”

Lab thông minh lập tức ngồi xuống. Lộ Đình cảm thấy nóng nảy bất an, thật nguy hiểm, nếu lúc này Trình Vực nhìn cậu nói một câu “Quỳ xuống”, có khi cậu cũng sẽ quỳ xuống ngay trước mặt mọi người. Khả năng này khiến cho cậu cảm thấy vừa lúng túng lại vừa hưng phấn, đỏ mặt lên, mỗi người qua đường dường như cũng đang nhìn cậu, nhìn cậu quỳ xuống bò tới cọ chân Trình Vực.

Trình Vực đứng lên, nhìn bạn hắn dẫn chó đi xa, nói: “Hồi hộp lắm à?”

“Cái, cái gì?”

“Bây giờ đang ở bên ngoài, tôi có chùng mực.”

Lộ Đình lại ngay lập tức phản xạ có điều kiện mà bắt đầu tưởng tượng “không có chùng mực” sẽ là tình cảnh như thế nào.

“Vây tại sao cậu lại...”

Trình Vực nghiêng đầu nhìn cậu, cười nói: “Trêu cậu rất thú vị mà thôi.”

Lộ Đình: “...”

Trình Vực tiến lên một bước, ghé vào tai cậu

“Chỉ có lúc ở nhà cậu mới là chó con. Không mặc quần áo, không nói lời nào, được chủ nhân dắt đi.”

Lộ Đình cảm thấy lỗ tai của mình muốn cháy rồi.

7. Chương 7

Cố Tiểu Lâm báo Lộ Đình bắt đầu đi quay. Phần diễn phải quay bù sau khi thay đổi kịch bản đã xong phần lớn rồi, chỉ còn vài cảnh ngắn vụn vặt và hai đoạn khó nhằn, một là cảnh giường chiếu, hai là cảnh đẩy cửa mà trước đó Lộ Đình làm cách nào cũng không thể diễn đạt.

Vẫn là đoạn hành lang dài tăm tối kia. Em gái phụ trách đạo cụ còn đặc biệt mang tới mấy cái chai nhựa rỗng được giữ gìn cẩn thận, giẫm bẹp xuống rồi vát bừa ra để làm cho mặt đất càng thêm bừa bộn. Cố Tiểu Lâm chỉnh đèn trường quay xuống thật mờ, bóng đèn tròn cũ nát nhấp nháy, giống như bất cứ lúc nào cũng muốn bãi công. Cánh cửa cuối hành lang vẫn ở yên chỗ đó, được khép hờ hở ra một cái khe, chờ người đến đẩy.

Chỉ cần đẩy nhẹ nhàng một cái là có thể mở ra, nhưng hành lang lại tối như vậy, dài như thế.

Cố Tiểu Lâm đã chuẩn bị xong xuôi ánh đèn và đạo cụ, nhìn Lộ Đình đang bình tĩnh đứng ở bên cạnh mình, lần nữa căn dặn: “Cậu phải vô cùng háo hức, nhưng không cần thể hiện quá rõ ra bên ngoài, giống như một cái lò xo ấy, diễn đè nén mới càng có sức công phá. Quan trọng là cậu khát vọng, sợ hãi, căng thẳng nhưng hưng phấn khát khao. Hiểu không...”

Lộ Đình chỉ gật gật đầu, cũng không biết là hiểu thật hay giả.

Cố Tiểu Lâm thấy cậu gần đây đã khá hơn nhiều rồi, không còn đầu gối như trước kia nữa, bắt cháp mà hô bắt đầu.

Lộ Đình trong ống kính loạng chà loạng choạng, phục chế hoàn hảo góc nhìn nhân vật chính say rượu. Hành lang quá nhiều rác, cậu đập trúng chai nhựa, lảo đảo một chút rồi lại đỡ tường tiếp tục đi. Cậu say rồi, đầu óc trống rỗng, trong mắt chỉ còn duy nhất cánh cửa khép hờ kia. Ánh mặt trời bên ngoài xuyên qua khe cửa thâu vào phòng.

Cậu vươn tay ra xuyên qua kẽ hở. Cánh cửa kia và cửa phòng ngủ khép hờ cửa Trình Vực bỗng nhiên lại hợp nhất với nhau.

Sau cửa có gì?

Dòng suy nghĩ của Lộ Đình cứ thế mà lệch đi.

Trình Vực lại giống như trước đây, đột nhiên xuất hiện rồi đột ngột biến mất. Bọn họ không trao đổi phương thức liên lạc, nhưng Lộ Đình biết quán bar hắc biểu diễn, biết phòng ở hắc thuê, biết tuổi và chuyên ngành của hắc, chỉ là cậu không đi tìm. Trình Vực giống như cục đá bị quăng vào giữa hồ, gợn sóng biến mất rồi, mặt hồ lại tĩnh lặng như gương.

Nhưng Lộ Đình biết đằng sau đã thay đổi.

Cậu sẽ nằm mơ, trong mơ cậu trần truồng quỳ trên mặt đất, vì nguyên nhân chiều cao mà trong tầm mắt cậu chỉ có chân Trình Vực. Cậu không có chủ ý, chỉ theo sát bước chân của hắc. Trong mơ không có lý trí cũng không có cảm giác xấu hổ. Cậu có thể dùng tư thế quỳ để phô ra bộ ngực trần trụi, cũng có thể chống hông lên dùng cả tay lẫn chân mà bò.

Mỗi lần tỉnh dậy cậu đều cương. Tiếng ngáy khò khè và nói mê của bạn cùng phòng đang ngủ nhắc cậu biết bản thân hiện tại đang ở đâu. Cậu kẹp chặt hai chân rồi cuộn lại, lúc duỗi tay muốn tự an ủi thì đột nhiên trong đầu lại hiện lên mệnh lệnh của Trình Vực.

“Trừ khi tôi cho phép, cậu không được tự an ủi, có thể ngoan ngoãn vâng lời không?”

Có thể, có thể nghe lời.

Vì thế, cậu rút tay về, chịu đựng dục vọng, đồng thời cũng sinh ra cảm giác sung sướng kỳ lạ. Cậu đang tuân thủ mệnh lệnh, theo khuôn phép cũ, bị hạn chế nhưng cũng có ý lại.

Cậu đã hoàn toàn quên máy quay phim ở phía đối diện, quên Cố Tiểu Lâm, quên đi hiện tại. Bởi vì mất tập trung nên cậu không chú ý dưới chân, lại đập trúng chai nhựa lần nữa. Lần này cậu không giữ được thăng bằng, ngã sấp xuống, tay chống lên đất, đau rát.

Cố Tiểu Lâm vội vàng tắt máy quay rồi chạy lại xem, gọi thư ký trường quay kiểm tra tay của cậu.

Hai bàn tay Lộ Đình đều trầy, bên trong vết thương có dính bụi bẩn và đá vụn. Em gái thư ký trường quay nhanh chóng giúp cậu rửa vết thương. Cố Tiểu Lâm đang xem lại cảnh quay vừa này, nắm cổ tay nói lớn: “Trạng thái hôm nay khá tốt mà, chỉ cần đẩy ra ngoài một chút nữa thôi là tốt rồi, sao lại vấp ngã chứ. Cậu đứng là...”

“Xin lỗi.”

Cố Tiểu Lâm phiền não gãi đầu: “Hai ngày sau lại quay đi, cậu đừng để vết thương nặng thêm đấy.”

Bàn tay Lộ Đình đều bị xoa thuốc. Thư ký trường quay còn dặn cậu đợi vết thương hết rát rồi lại băng bó, đừng buồn. Cậu cảm ơn một tiếng rồi rời đi. Hai bàn tay bị bôi thuốc đỏ đến đỏ au. Lộ Đình đứng dưới ánh mặt trời một chốc, có chút mờ mịt. Hôm nay là cuối tuần, Trình Vực hẳn là ở nhà.

Lúc đến dưới toà nhà Trình Vực ở rồi, Lộ Đình lại do dự. Bị đưa đến và chủ động tìm tới cửa là biến hoá long trời lở đất. Cậu bước hai bậc lên hành lang cũ kỹ rồi lại quay đầu đi xuống, tâm loạn một đoàn, không biết nên làm sao. Cậu cứ ở trong hành lang đi lên rồi lại quay xuống. Thỉnh thoảng có người đi qua, nhìn cậu bằng ánh mắt kỳ quái.

Phiền phiền nhiều nhiều một lúc lâu, cuối cùng Lộ Đình vẫn cắn răng đứng ở bên ngoài phòng Trình Vực, giờ tay gõ cửa.

Cửa gần như là ngay lập tức được mở ra. Trình Vực đứng ở sau cánh cửa, để mình trần, ven sườn, bên eo và trên cánh tay đều có hình xăm. Lộ Đình nhìn thấy trên sàn nhà ở phía sau hắn có một cây guitar, còn có mấy quyển nhạc rải rác. Cậu đột nhiên không biết nói gì, cứng họng đứng yên như vậy.

Trình Vực chống tay lên cửa, không có ý muốn cho cậu vào, hỏi: “Có việc?”

Có việc gì đây?

Lộ Đình chỉ cảm thấy mặt mình nóng lên, nhỏ giọng nói: “Mang... mang trả quần áo cho cậu.”

Trình Vực nhìn chiếc áo sơ mi trắng rộng mà Lộ Đình đang mặc, cười nói: “Mặc trên người để trả?”

Lộ Đình bế tắc rồi. Hai người bốn mắt nhìn nhau. Đúng lúc Lộ Đình cảm thấy xấu hổ không thể chịu được nữa, muốn quay đầu chạy thẳng, Trình Vực lại mở rộng cửa ra, nói: “Vào đi.”

Lộ Đình thở phào nhẹ nhõm, vai kề vào lồng ngực trần trụi của Trình Vực mà vào. Cậu lễ phép khom lưng cúi gập, nhưng Trình Vực lại không chuẩn bị dép lê cho cậu, cậu đành phải để chân trần đứng đó, không biết phải làm sao. Trình Vực lại ngồi lên sofa, nhặt mấy quyển nhạc rải rác trên đất lên nhìn.

Thật vất vả mới vào được trong phòng, Lộ Đình đánh liêu, bắt đầu cởi cúc áo sơ mi.

Trình Vực ngẩng đầu nhìn cậu, chỉ liếc một cái. Lộ Đình giật mình, giải thích: “Quần áo trả lại cho cậu.”

Trình Vực không cúi đầu, đặt quyển nhạc sang một bên. Hắn chỉ nhìn cậu, nhìn cậu run run cởi từng nút áo từ trên xuống dưới, lộ ra bờ vai thẳng tắp, lồng ngực phập phồng và cái rốn lõm. Cậu gấp gọn áo lại rồi đặt trên tủ giày.

Trình Vực: “Cậu còn mượn quần lót của tôi đây.”

Lộ Đình: “Hôm, hôm nay tôi không mặc cái kia, tôi...”

“Lại đây.”

Lộ Đình dậm bước, Trình Vực lại nói: “Cởi hết ra.”

Chuyện có khó hơn đi chăng nữa thì chỉ cần đầu xuôi là đuôi cũng lọt. Lộ Đình gần như là cấp tốc cởi quần bò ra, cả quần lót cũng tuột, gấp gọn gàng đặt lên trên áo sơ mi, cả người trần trụi. Rèm cửa thông ra ngoài ban công được mắc lên, ánh mặt trời rực rỡ chiếu vào, từ trong phòng có thể nhìn thấy vài căn nhà xa xa.

Trình Vực duỗi tay về phía cậu: “Chó con, lại đây nào.”

Lộ Đình đắm chìm trong tình cảnh mà Trình Vực xây dựng, cậu cúi người, hai đầu gối chạm đất, không để ý vết thương trên tay, nhớ rõ lời Trình Vực đã dạy, hạ eo, vênh hông, làn da trắng nõn hiện ra dưới ánh mặt trời. Cậu dùng cả tay và chân bò đến bên chân của Trình Vực, tính khí đã cứng lay động theo từng động tác, ngón chân cuộn tròn, áp gò má lên bàn tay hắn.

Cậu vứt bỏ toàn bộ vui buồn của bản thân, thế giới rộng lớn thu lại thành căn phòng nho nhỏ này.

Trình Vực xoa gò má Lộ Đình, hỏi: “Tay làm sao thế?”

Lộ Đình quỳ thẳng, hai tay chống về phía sau, tách đầu gối ra, nói: “Lúc quay phim bị ngã.”

Trình Vực nhú mày, mặt lạnh đi, rút tay ở trên mặt Lộ Đình về. Lộ Đình ngửa mặt lên cũng không thể giữ cái tay ấy lại.

“Quỳ lên sô pha, vênh hông lên.”

Lộ Đình hoàn toàn không có tâm tư thắc mắc, ngoan ngoãn lên sô pha quỳ, nhào người lên phần lưng ghế, hông vênh cao. Cậu không dám quay đầu nhìn lại, cũng không biết Trình Vực muốn làm gì, chỉ nằm úp sấp như vậy, cơ thể triệt để hưng phấn rồi, không thể khống chế được nắm chặt tay thành nắm.

“Bốp—”

Trình Vực thế mà lại đánh mông cậu một cái. Lộ Đình sợ đến kêu đau một tiếng, co rúm người lại, phần da trắng nõn bình thường không tiếp xúc với ánh mặt trời nhanh chóng ửng hồng. Cậu theo bản năng muốn trốn, Trình Vực lại không chút nể nang mà đánh thêm cái nữa, âm thanh lạnh lạnh khiến Lộ Đình vừa thẹn vừa đau.

Cậu đang trần truồng nằm úp sấp ở trên sô pha để một người đàn ông khác đánh cho cái mông tê rát.

Trình Vực đánh hai cái rồi ngừng, nhìn bờ mông sung huyết ửng hồng của Lộ Đình. Nửa người dưới của cậu đều nhũn ra, lưng căng cứng toát ra một tầng mồ hôi mỏng, xương bả vai hơi nhô lên run rẩy.

“Biết sai chưa?”

Lộ Đình hoàn toàn mất bình tĩnh, cắn môi lắc đầu.

Trình Vực chỉ đánh đúng một bên, lại bốp một tiếng.

“Nói chuyện.”

Lộ Đình thở hổn hển đáp: “Không, không biết.”

Tay Trình Vực xoa nắn từ sống lưng Lộ Đình xuống dưới. Phương thức âu yếm gãi không đúng chỗ ngứa này lại khiến cho dục vọng của Lộ Đình bùng lên, nhưng cậu còn chưa kịp sa vào, Trình Vực đã lại đánh một cái.

“A—”

Trình Vực lạnh lùng nói: “Cậu là chó con của tôi, vậy tôi là gì của cậu?”

“Là...” Câu trả lời đã ở ngay mép rồi, Lộ Đình lại cắn môi không nói. Mông lại bị vỗ một cái, cậu đau đến kêu lên. Thứ khiến cậu khó chịu nhất không phải đau đớn trên mông này mà là trách cứ của Trình Vực. Cậu như con chó nhỏ không bắt được đĩa về.

“Tôi, tôi là chó con, là chó con của chủ nhân—”

Trình Vực hài lòng xoa đầu cậu, tiếp tục nói: “Từ đây, đến đây—”

Nón tay đầy vết chai do chơi nhạc cụ nhiều năm của Trình Vực theo mỗi lời hấn nói mơn trớn từng điểm

trên cơ thể Lộ Đình, từ bả vai mượt mà, bụng dưới nhẵn nhụi, bờ mông ửng hồng đến ngón chân co quắp.

“Đều là của tôi. Sao cậu lại có thể làm mình bị thương chứ.”

8. Chương 8

“—đều là của tôi. Sao cậu lại có thể làm mình bị thương chứ.”

Ý muốn khống chế và dục vọng chiếm hữu ẩn chứa trong lời nói này khiến Lộ Đình run rẩy, ngay cả vết thương đau rất trên mông cũng biến thành một loại khiêu khích trần trụi. Cậu siết chặt sô pha, hai mắt nhắm nghiền, vài giọt nước mắt chảy ra từ hai khoé, bờ mông ửng hồng lại càng vênh cao hơn. Cậu giống như một con chó nhỏ vẫy đuôi cầu xin, nhỏ giọng nức nở: “Xin...xin lỗi.”

Trình Vực rút tay về, lại vỗ mạnh lên mông Lộ Đình, hết cái này đến cái khác, không nhanh không chậm nhưng mạnh mẽ. Thoáng chốc, cả căn phòng chỉ còn những tiếng vỗ giòn giã vang lên.

Đau đớn và xấu hổ giống như kỳ tích mà biến hết thành tình dục, như dòng lũ mãnh liệt cuốn Lộ Đình vào. Tính khí của cậu lại một lần nữa ngẩng cao, cọt lên sô pha thô ráp, vương lại một vệt nước ẩm muối, khiến Lộ Đình vừa vui sướng lại vừa thống khổ.

Mỗi lần cậu không để ý cọt mạnh một chút, bàn tay Trình Vực lại nặng hơn, giống như đang trừng phạt.

Đúng rồi, ngay cả dục vọng bản thân cậu cũng không thể tự giải quyết. Cơ thể của cậu, tình dục của cậu lúc này toàn bộ đều là của Trình Vực.

Lúc Trình Vực thu tay về, hai cánh mông Lộ Đình đã hơi sưng lên, như quả đào chín mọng chỉ cần nhẹ nhàng đâm một cái là sẽ chảy ra dòng nước ngọt ngào.

Dục vọng không được phát tiết hành hạ Lộ Đình đến thần hồn điên đảo. Cậu gần như xụi lơ tựa vào lưng sô pha, nhưng sau đó lại lên tinh thần, tay chân mềm nhũn xoay người lại quỳ hướng về phía Trình Vực. Mặt cậu ửng hồng, dàn dụa nước mắt, tính khí cương cứng vênh lên thật cao, giống như chỉ cần Trình Vực nhẹ nhàng chạm vào, không, chỉ cần Trình Vực dùng chân đạp một cái là có thể bắn ra ngay lập tức.

Trình Vực lại không làm như Lộ Đình mong, chỉ sờ mặt cậu, hỏi: “Biết sai chưa?”

Lộ Đình quyến luyến dán mặt vào lòng bàn tay khô ráo ấm áp của hắn, thủ thỉ: “Tôi sai rồi...”

“Lần sau còn dám như thế nữa không?”

“Không dám nữa.” Lộ Đình nhìn Trình Vực, mê muội nói: “Vì nhớ cậu nên mới bị ngã.”

Trình Vực ngẩn người: “Hả?”

Lộ Đình lê về phía trước một chút, mặt dán chặt hơn, tựa như bộc bạch nói: “Lúc quay phim sơ ý mất tập trung, nghĩ đến cậu, sau đó không cẩn thận nên ngã sắp xuống.”

Trình Vực vẻ mặt phức tạp nhìn vào mắt Lộ Đình, thật giống như đang đoán xem cậu nói thật hay dối, lại cũng giống như không nghĩ gì cả, chỉ nhìn như vậy. Cuối cùng, hắn cúi người hôn một cái lên đôi môi cậu, chỉ chạm vào rồi thôi. Lộ Đình lại quyến luyến cái hôn đã lâu không gặp này, khẽ nhếch môi, thấp thò đầu lưỡi đỏ tươi mời Trình Vực xâm chiếm.

Trình Vực lại hôn lên, đẩy đưa đầu lưỡi cậu, quấn quýt lại cùng một chỗ. Đầu lưỡi Lộ Đình như con rắn nhỏ nhu thuận trong tay người chơi rắn, mềm mại, nóng bỏng. Cậu rướn cao cổ, hầu kết lặn lộn, vừa hôn vừa “ư ư” giọng mũi rên rỉ, tựa như làm nũng, tựa như bắt mẫn, lại tựa như oan ức.

Hàm ý thân thiết của việc hôn môi như làn sóng cuối cùng, đẩy Lộ Đình lên đỉnh.

Lúc Trình Vực lùi lại một chút, môi dán môi, phả hô hấp nóng bỏng lên bờ môi sưng tấy mẫn cảm của cậu, khẽ khàng nói một câu “Bắt đi”, Lộ Đình thật sự run rẩy bắn ra. Mấy đợt tinh dịch trắng đục toàn bộ đều bắn lên cơ bụng màu lúa mạch của hắn.

Bởi vì cảm dục đã lâu, lần phát tiết này sáng khoái tràn trề. Lộ Đình không quỳ nổi nữa, co quắp ngồi trên sofa, tóc tai bị mồ hôi thấm ướt. Trình Vực không nói gì, chỉ gạt hết tinh dịch của Lộ Đình trên người mình rồi đưa đến bên mép của cậu: “Ăn hết đi.”

Lộ Đình cực kỳ xấu hổ, hé miệng. Trình Vực nhét ba ngón tay dính đầy tinh dịch vào miệng cậu, quấy đảo đầu lưỡi. Lộ Đình nếm được một mùi vị tanh nồng, nước nỏ liếm sạch.

Căn phòng trọ của Trình Vực dường như đã trở thành khu vườn bí mật của Lộ Đình. Mỗi lần đến đây, cậu đều trần trụi, không chỉ cơ thể mà ngay cả linh hồn cũng hoàn toàn rộng mở. Cậu tuân theo mệnh lệnh của Trình Vực, hoặc quỳ hoặc bò. Cậu đã từng âm thầm tìm kiếm rất nhiều tài liệu liên quan đến SM, phát hiện hành vi Trình Vực có thể nói là rất khắc chế. Có lúc bọn họ không làm bất kỳ tiếp xúc thân thể nào, cậu chỉ quỳ ở đó, giờ gạt tàn của Trình Vực lên, nhìn Trình Vực ngâm thuốc ôm guitar sáng tác, không nói một lời, làm một cái bàn trà thực thụ.

Sau lần bọn họ cùng nhau ăn trưa ở phòng ăn, lúc ở bên ngoài, Lộ Đình gần như không có bất cứ qua lại nào với Trình Vực. Có lúc bọn họ lướt qua trong sân trường, Trình Vực cũng chỉ nhấc mí mắt liếc cậu một cái, mà ngay cả cái liếc này cũng chỉ là như có như không. Lộ Đình vốn nên thoả mãn. Bọn họ có thể giải phóng bản thân trong không gian bí mật, mà ở chốn công cộng vẫn giữ một khoảng cách an toàn.

Mà những lúc bọn họ ở bên nhau, Trình Vực vẫn luôn khắc chế dục vọng. Lộ Đình thỉnh thoảng sẽ phát tiết, mà hắn lại một lần cũng không. Lần nào Lộ Đình cũng thấy Trình Vực cương, tính khí nhô lên trong

đứng quần.

Lộ Đình cũng không rõ mình có phải là gay hay không.

Cậu chỉ biết Trình Vực càng khắc chế, bí ẩn, càng giống như cánh cửa phòng ngủ lần nào cũng bị khoá chặt kia, cậu lại càng muốn xông vào, muốn tìm hiểu rõ.

Rốt cuộc có một lần, Lộ Đình đã phát tiết xong, chiếu theo thường lệ thì lúc này hẳn là Trình Vực sẽ đưa cậu đi tắm, sau đó cậu mặc quần áo vào rồi rời đi. Nhưng lần này, cậu lại nín lấy đùi Trình Vực, mặt dán vào đùi quần đã căng phồng lên của hắn, ngẩng đầu nhìn đầy ám chỉ. Chóp mũi cậu thấm đầy mồ hôi, đôi môi bị cắn đến ửng hồng khê hé.

Mà Trình Vực chỉ luồn tay vào trong tóc cậu, nắm đầu dẫn cậu đi tắm rửa.

Lộ Đình ngồi trong bồn tắm, Trình Vực ngâm một miếng thuốc lá chưa châm, vò hoa sen được mở hết cỡ xối xuống đầu của cậu. Lộ Đình không mở nổi mắt, chỉ có thể nhắm mắt giữa đầu, nhếch miệng thở dốc, mặc kệ dòng nước chảy trên mặt của mình. Nước vừa đủ nóng như cái ôm ấm áp bao trọn Lộ Đình.

Trình Vực không nói một lời. Lộ Đình cố gắng mở mắt, lông mi ướt nhẹp. Cậu thấy Trình Vực vẫn bình tĩnh như thường, giống như ám chỉ của cậu không có tác dụng gì với hắn. Cậu không khỏi nghĩ, rốt cuộc Trình Vực có đạt được khoái cảm từ sự phục tùng và ý lại của cậu hay không. Suy nghĩ một khi đã bắt đầu liền không ngăn lại được.

Lúc cậu nghiêm chỉnh quỳ ở trên mặt đất, Trình Vực có nhìn cậu không? Lúc cậu vứt bỏ sự xấu hổ, vĩnh viễn không quay về phía hắn, Trình Vực có cảm thấy vui vẻ không? Lúc cậu gào khóc bắn ra, Trình Vực có vì nhìn thấy cậu bị chìm trong dục vọng mà sinh ra ham muốn?

Nếu như cậu không quay lại, Trình Vực có cảm thấy mất mát không? Hắn sẽ chủ động đi tìm cậu chứ?

Dường như ý nghĩ này chính là chiếc chìa khoá mở ra cánh cửa phòng vẫn luôn đóng chặt.

Lộ Đình mặc quần áo, lau khô đầu tóc xong thì kéo cửa ra về. Trình Vực cũng tắm rửa sạch sẽ, trùm một cái khăn tắm ở trên đầu, che khuất nửa khuôn mặt.

Lộ Đình: “...Mai tôi không đến.”

Trình Vực: “...”

Lộ Đình: “Ngày kia cũng không đến, sau này cũng không đến nữa.”

Trình Vực chỉ im lặng. Lộ Đình mong ngóng im lặng qua đi sẽ có thứ gì đó bộc phát. Nhưng không, im lặng qua đi vẫn cứ là im lặng. Thật lâu sau Trình Vực mới nói.

“Ra ngoài nhớ đóng cửa lại.”

9. Chương 9

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Lộ Đình rời khỏi căn phòng ấy, nhẹ nhàng đóng cửa lại. Mùa hè thật giống như vĩnh viễn cũng không kết thúc, thiêu cháy trời đất bằng tất cả nhiệt tình của mình, ve kêu râm ran không ngớt. Lộ Đình cảm thấy mình giống như vừa giành được thắng lợi tạm thời trong trận chiến của hai người. Cậu hiên ngang ra ngoài, xuống tầng, quay về phòng trong ký túc xá, mở máy tính xem bài tập mà giáo viên cho, còn có kịch bản mới mà Cố Tiểu Lâm gửi.

Ngày đầu tiên trôi qua, Lộ Đình không nhin được nghỉ, có lẽ Trình Vực sẽ chặn cậu ở hành lang lúc tan học, dẫn cậu vào phòng ăn bắt ăn một bữa không được kén chọn, hoặc là sẽ trực tiếp nắm đầu bắt cậu quỳ xuống trong phòng học người đến người đi để trừng phạt.

Ngày thứ hai trôi qua, có lẽ Trình Vực đang ở nhà chờ cậu. Im lặng chính là sự tức giận của hắn. Bởi vì cậu đã khiêu chiến quyền uy của hắn, cậu cũng có thể phục tùng mà nhận sai.

Ngày thứ ba, ngày thứ tư, ngày thứ năm...

Lộ Đình bắt đầu đứng ngồi không yên. Cậu bắt đầu ý thức được, không thấy Trình Vực.

Cậu đã nhiều lần mơ thấy Trình Vực. Mơ thấy hắn trừng phạt cậu vì tội trốn đi. Thậm chí cậu mơ thấy hắn trói mình lại, quấn vào chân giường. Cậu đeo xích cổ đi theo sau Trình Vực, một tác cũng không rời. Ở sau cánh cửa vẫn luôn đóng chặt kia, trong căn phòng Lộ Đình chưa từng đặt chân tới, tất cả dự vọng của Trình Dục bày ra trước mắt cậu.

Mỗi lần tỉnh dậy, tính khí cậu đều phấn chấn bừng bừng. Nhưng cậu chỉ lẳng lặng nằm yên, để mặc dự vọng tự tắt.

Tuân thủ mệnh lệnh của Trình Dục như cũ làm cậu cảm thấy an tâm.

Cậu cảm thấy xấu hổ vì bản thân mình trong mơ. Cậu lại có thể vì tự tôn bị tước mất mà cảm thấy hưng phấn. Cậu thể mà lại tình nguyện hy sinh tự do, tự tay đeo vòng cổ, giao đầu dây còn lại vào trong tay Trình Vực.

Cậu không bình thường.

Đã mấy ngày trôi qua, Trình Vực vẫn không thấy bóng dáng. Lộ Đình cảm thấy toàn bộ dây thần kinh của mình đều đã căng tới giới hạn rồi.

Cố Tiểu Lâm gọi cậu đi quay một lần nữa.

Vẫn là đoạn hành lang như ác mộng kia, cánh cửa chỉ mở hé một chút, ánh đèn mờ ảo, mặt đất bừa bộn. Cậu lại phải đi qua hành lang này, mở cánh cửa kia ra.

Cố Tiểu Lâm thấy mặt cậu trắng bệch, mắt thâm quầng, lo lắng hỏi: “Cậu vẫn ổn chứ?”

Lộ Đình gật gật đầu.

Cậu gần như không cần trang điểm, hoàn toàn trùng khớp với hình tượng hồn bay phách lạc trong kịch bản, cũng không cần uống rượu. Cố Tiểu Lâm hô bắt đầu xong, cậu đã chìm trong thế giới riêng của mình.

Hành lang tối tăm vô tận, chỉ có mình cậu lẻ loi bước. Bây giờ cậu đã hiểu cái gì gọi là khát vọng sâu tận trong linh hồn, cái gì là ngược xuôi tìm kiếm, cái gì là cầu mà không được.

Cơ thể cậu như biến thành một cái hang to trống rỗng, bị hành lang rách nát này nuốt chửng. Cậu phải đi đến đầu kia, đẩy cửa ra, phá vỡ cuộc sống vẫn luôn tẻ nhạt của mình, đạt được tình dục, thực hiện khát vọng, từ thờ ơ đứng thành thoả mãn mà quỳ.

Cậu vươn tay ra, cánh cửa đã ở ngay trước mặt rồi. Ánh mặt trời chen nhau len vào từ khe cửa. Cậu chỉ cần đẩy nhẹ một cái thôi.

Cậu nhắm mắt lại, chỉ vài bước ngắn ngủi lại giống như mạo hiểm vượt núi lội đầm qua hoang mạc.

Tay cậu dán lên cánh cửa hết sức bình thường kia, giống như có thể xuyên qua ván cửa mỏng manh mà cảm nhận được mặt trời nóng rực ở mặt sau của nó. Đơn giản như vậy thôi, cậu chỉ nhẹ nhàng đẩy một cái, cánh cửa kia liền mở ra, “két” một tiếng nghe như than thở. Ánh nắng ủa vào như trút nước. Lộ Đình vẫn đứng im ở đó, bàn tay duỗi ra vẫn chưa rút về, hành lang tối tăm bị rọi sáng.

Lộ Đình hoảng hốt mở mắt ra. Cố Tiểu Lâm ở sau cậu mừng rỡ hô “cất” nhưng cậu không nghe được. Cậu nhìn thấy cách cửa không xa, là Trình Vực. Hắn đứng ở bên đó nhìn cậu, ánh mắt sâu thẳm thẳm. Cũng chỉ là một cái nhìn bình thường không có gì kỳ lạ, Lộ Đình cứng cả yết hầu.

Cậu phát hiện, chó con đã lưu lạc rất nhiều ngày, mà dây xích vẫn bị nắm ở trong tay chủ nhân.

“Hey.” Trình Vực nói.

Lộ Đình không biết phải làm sao, không biết nên đáp lại như thế nào. Nhưng rất nhanh, cậu lại phát hiện ra, Trình Vực không phải nói với cậu mà là đang chào Cố Tiểu Lâm phía sau mình.

Cố Tiểu Lâm cực kỳ vui vẻ, nhin không được đi đến vỗ bả vai Lộ Đình: “Cảnh ban nãy diễn tốt lắm, cực kỳ tốt. Cmn chứ, tốt hơn lúc trước bao nhiêu. Hôm nay chúng ta thừa thắng mà xông lên đi, quay cho hết. Tôi chờ không nổi muốn quay xong bộ phim này rồi...”

Cố Tiểu Lâm vẫn đang hưng phấn, không để ý sự kỳ lạ của hai người kia. Anh ta nhiệt tình giới thiệu Trình Vực cho Lộ Đình.

“Đây là Trình Vực, học biểu diễn âm nhạc. Hôm nay cậu ta là bạn diễn của cậu. Giời ơi, đúng là quá tốt mà, không sợ bộ phim này không có người xem rồi...”

Lộ Đình ngơ ngác một hồi lâu mới hiểu “bạn diễn” trong lời Cố Tiểu Lâm là diễn cái gì. Cảnh duy nhất còn chưa quay xong, cảnh giường chiếu.

Trình Vực khẽ cười, răng nanh sắc bén.

“Hợp tác vui vẻ.”

Lộ Đình gần như là máy móc mà vươn tay, Trình Vực kiềm chế chỉ nắm một cái rồi buông lỏng.

Cố Tiểu Lâm đã sớm chỉ đạo thư ký trường quay bố trí tốt khung cảnh. Căn phòng mờ ảo, giống như hành lang kia, tàn tạ rách nát, chỉ có một cửa sổ nhỏ, quạt thông gió nặng nề chuyển động, cánh quạt cắt ngang những tia sáng vào phòng, làm cho đóng chặn gối lung tung trên giường trông càng không rõ.

Cố Tiểu Lâm là một kẻ yêu nghệ thuật đến cuồng nhiệt, cũng là một người có đầu óc và ánh mắt sắc bén. Lộ Đình khẳng định sau này anh ta sẽ có một chỗ đứng trong chuyên ngành của mình. Cố Tiểu Lâm chuyên nghiệp chỉ huy Lộ Đình và Trình Vực.

Trình Vực nhanh nhẹn cởi áo ra, hình xăm trong căn phòng mờ ảo trông lại càng ám muội. Cố Tiểu Lâm thậm chí nghiêm khắc yêu cầu hắn phải cởi luôn cả khoá quần, chỉ đạo hắn quỳ gối ở trên giường, quay lưng về ống kính. Chiếc giường cũ kêu lên một tiếng “két”. Trình Vực hơi khom lưng, thả lỏng người, cạp quần lỏng lẻo không giấu được hai hõm Apollo ở trên lưng.

Cố Tiểu Lâm “chặc chặc” hai tiếng tán thưởng, sau đó nhìn Lộ Đình vẫn đang đứng im không nhúc nhích bên cạnh, nói: “Sững sờ cái gì? Chuyên nghiệp một chút. Không cần cởi áo, cởi nút tay áo sơ mi ra. Đúng

rồi. Cởi quần ra, ngại cái gì, quần lót không cần cởi. Trình Vực quay đi, cái gì cũng không thấy. Nhanh nhanh nhanh, một lúc nữa nắng tắt mất bây giờ.”

Lộ Đình cứng nhắc cởi đồ. Đối mặt cởi cũng không được, quay lại lại cởi cũng không hay.

Trình Vực giống như đã chờ đến mất cả kiên nhẫn, quay đầu nhìn cậu nói: “Nhanh lên, lại đây.”

Lộ Đình suýt chút nữa đã quỳ xuống mà lê đến.

Cố Tiểu Lâm cầm máy quay, đuổi hết mấy em gái phụ trách đạo cụ, trường quay đang bưng bưng phần chần ra ngoài, điều chỉnh động tác của hai người: “Trình Vực, cậu ngồi im. Tiểu Lộ, cậu lên giường đi, mở chân ra, ngồi lên đùi Trình Vực, ôm cậu ấy. Đúng rồi.”

Cố Tiểu Lâm tự mình che đóng chặn thoáng mùi ẩm mốc trên giường lên, tay cầm máy quay không ổn định, giống như góc nhìn của một người xem trộm. Hai cái đùi trắng nõn của Lộ Đình mở ra chống đỡ cơ thể. Cậu và Trình Vực dính đến rất gần. Cậu không dám ngồi hẳn xuống, cũng không dám ôm chặt, cả người căng cứng.

“Chuẩn bị, bắt đầu—”

Trình Vực ôm lấy lưng Lộ Đình, ở nơi máy quay không chiếu tới, nắm thắt lưng của cậu rồi ấn xuống. Lộ Đình thành thành thật thật ngồi lên đùi Trình Vực. Hắn gác đầu lên vai Lộ Đình, lúc nói chuyện, từng luồng khí nóng rục phả lên lỗ tai cậu.

“Chó con.”

10. Chương 10

Cơ thể của Lộ Đình cách một tầng áo sơ mi mỏng manh dán vào lồng ngực trần trụi của Trình Vực. Đùi trong mềm mại tỳ lên quần bò của hắn, bị vãi thô mài đến ngứa ngáy từng cơn. Một luồng khí nóng phả lên tai, cậu theo bản năng nhún vai, mà đầu Trình Vực lại ghé vào cổ cậu, một đầu tóc ngắn đâm vào da.

Lỗ tai, mũi, cổ, chỗ nào cũng ngứa, khiến người ta hận không thể cào một cái, cọ một lần.

Cảnh này không dài, cũng không có lời thoại, trong kịch bản cũng chỉ có vài câu miêu tả ngắn ngủi. Lộ Đình đã xem đi xem lại nhiều lần. Lúc chưa biết bạn diễn là ai, cậu không hình dung cụ thể được cảnh tượng này sẽ như thế nào, mà bây giờ cậu đã không nhận được mà tưởng tượng bọn họ sẽ trông như thế nào trong ống kính.

Trình Vực siết chặt eo Lộ Đình, lưng căng ra, quần bò bị chần che khuất khiến cho hắn trông giống như đang trần trụi toàn thân. Hắn dùng tư thế chi phối tuyệt đối bao lấy vai của cậu, đỉnh eo.

Lộ Đình cảm thấy mình như đang ở trên con thuyền lướt đi trong sóng to gió lớn. Cậu đã cương từ lâu rồi, chỗ mẫn cảm cách lớp quần lót nhiều lần bị đỉnh lộn trên đùa. Ánh nắng bị cánh quạt phân cắt chiếu thẳng lên gò má cậu. Lộ Đình nhắm mắt lại, cảm thụ nhiệt độ của chút nắng nhỏ nhoi kia, ôm chặt cổ Trình Vực.

Cậu đã sớm quên Cố Tiểu Lâm và máy quay trên tay anh ta, hai cái chân thon dài trắng nõn quấn quanh eo Trình Vực, ngón chân cuộn lại thật chặt như lá cây xấu hổ đã không thể chịu nổi kích thích. Cậu ngửa đầu, giống như đuổi theo ánh nắng nhỏ bé kia, hai má ửng hồng, trong phòng không quá nóng mà cả hai người đều ra một thân mồ hôi mỏng.

Trình Vực liên tục đỉnh vài lần, bí mật cắn vào vai Lộ Đình. Răng nanh sắc bén dù cách một lớp áo vẫn giống như muốn đâm xuyên da cậu. Đau đớn đột nhiên xuất hiện khiến tâm lý Lộ Đình đạt cao trào, lại cuộn lên một cơn sóng lớn. Tầm lưng rộng lớn của Trình Vực bị cậu cào ra vài vết hồng.

Ánh nắng, mồ hôi, bụi bẩn, tiếng thở dốc động tình, Lộ Đình đầu óc choáng váng, không hiểu rõ chuyện gì.

“Bắn đi.” Trình Vực thở hổn hển, nói khẽ.

Tựa như một người thợ lặn bơi ngược dòng cuối cùng cũng có thể hít thở một hơi oxi, Lộ Đình hé miệng, lặng lẽ thở ra một hơi.

Cố Tiểu Lâm để bọn họ diễn một cảnh này, chính mình cũng tự dưng cảm thấy khẩn trương, lòng bàn tay thấm đầy mồ hôi, suýt chút nữa đã không cầm nổi máy. Hai người trên giường đã dừng động tác, chỉ không ngừng thở dốc. Cố Tiểu Lâm có chút lúng túng tắt máy quay, lắp bắp nói: “Không tồi, ày, diễn không tồi, quá...”

Tay Trình Vực vẫn đỡ eo Lộ Đình, quay đầu lại nói: “Đưa đây.”

Cố Tiểu Lâm: “Hả?”

“Quần áo.”

Cố Tiểu Lâm mang quần áo mà hai người đã thay lại. Trình Vực cầm lấy, đưa quần bỏ cho Lộ Đình. Quần lót Lộ Đình ướt dính, cậu xấu hổ vô cùng, may là Trình Vực đã giúp cậu che đi phần lớn, cậu vội vã xỏ chân vào ống quần, cài chặt cúc.

Trình Vực mặc áo vào, vẫy tay với Cố Tiểu Lâm: “Tôi đi trước.”

Lộ Đình đang cầm giày, nghe thấy thế cũng vội vội vàng vàng nói: “Vây... vậy tôi cũng đi.”

Cố Tiểu Lâm đang chỉ đạo em gái phụ trách đạo cụ thu dọn trường quay, rề rà nói: “Ừ, cũng không còn việc gì nữa rồi, các cậu...”

Lời còn chưa nói hết, Lộ Đình cũng đã đi ra ngoài.

Trình Vực xỏ tay túi quần, bước đi không nhanh không chậm, từng bước một giống như đáp lại nhịp đập của trái tim Lộ Đình. Lúc Lộ Đình bước đi, đũng quần dính nhớp rất khó chịu nhưng cậu lại hoàn toàn không thèm để ý, cứ như thế đi ở phía sau. Trình Vực cũng không quan tâm cậu, chỉ tự mình đi về nhà.

Lộ Đình cứ nhắc bước từng bước đi theo hần lên tầng. Trình Vực mở cửa vào nhà, trở tay liền muốn đóng cửa.

Lộ Đình vội vã nói: “Chờ, chờ đã—”

Trình Vực đứng ở cửa nhìn cậu, nói: “Là chính cậu nói sau này cũng không tới nữa.”

“Tôi, tôi không phải, tôi...”

Lộ Đình trăm miệng cũng không thể biện giải. Cậu không biết phải bộc bạch sự phản kháng và thuận theo của mình như thế nào, không biết phải trình bày những lo lắng âm thầm và dự vọng của mình ra làm sao. Mắt thấy Trình Vực đã muốn đóng cửa lại, Lộ Đình hoảng hốt, làm liều mà quỳ xuống ngoài cửa, hai đầu gối mở ra, tay chống đằng sau, vai bằng eo thẳng.

Chỗ này không phải là trong phòng, nơi không ai nhìn thấy. Cậu vẫn đang mặc quần áo, không phải là con chó con trần truồng. Bất cứ lúc nào cũng có thể có người qua lại trong hành lang, điều này khiến cho cậu cảm thấy vừa sợ sệt lại vừa hưng phấn.

Trình Vực từ trên cao nhìn xuống cậu. Ánh nắng từ ban công chiếu vào làm cái bóng của hần đổ lên người Lộ Đình.

Trình Vực không chút lưu tình đóng sầm cửa lại.

Lộ Đình quỳ ở trước cửa, dưới đầu gối không phải là thảm trải sàn mềm mại mà là xi măng lạnh lẽo cứng rắn, loáng thoáng có thể nghe thấy âm thanh người qua đường bên dưới chuyên trò. Cậu vừa sốt ruột lại vừa bình tĩnh, sợ bất cứ lúc nào cũng có thể có người đi qua nhìn thấy mình, nhưng trong lòng lại biết đây là việc nhất định phải làm.

Không biết đã trôi qua bao lâu, lúc Trình Vực lại mở cửa ra lần nữa, Lộ Đình vẫn quỳ không nhúc nhích.

Tiếng bước chân truyền trong hành lang, có người muốn lên đây.

Lộ Đình chớp đôi mắt ướt át, nói: “Tôi sai rồi, cậu phạt tôi đi.”

Trình Vực vịn tay vào cửa, giống như sẵn sàng đóng lại. Tiếng bước chân càng ngày càng gần, người kia chỉ cần đi thêm vài bước nữa là có thể nhìn thấy Lộ Đình không bình thường quỳ trên mặt đất. Đây là thuần phục, cũng là giảng co, cực kỳ gọi lên dục vọng chinh phục. Lộ Đình đè nén kích động muốn nhảy lên, bắt mình nghiêm túc quỳ, nhìn chăm chăm Trình Vực.

Cuối cùng, Trình Vực nói: “Bò vào.”

Lộ Đình dùng cả tay lẫn chân mà bò sát bên chân Trình Vực, cửa ở phía sau đóng lại.

Không chờ Trình Vực mở miệng, Lộ Đình cũng đã tự giác cởi toàn bộ quần áo trên người ra, gấp gọn gàng để ở một bên. Nửa người dưới của cậu còn chưa được vệ sinh, chất dịch trắng đục dính dấp như một mớ hỗn độn nhưng cậu vẫn nghiêm chỉnh bò theo bước chân Trình Vực.

Trình Vực ngồi lên sofa, hỏi cậu: “Cậu sai chỗ nào?”

Lộ Đình: “Tôi không nên nói sẽ không đến đây nữa, tôi...”

Mặt Trình Vực không thay đổi chút nào, rõ ràng là không hề hài lòng với câu trả lời của cậu. Hắn sờ gò má Lộ Đình, rồi trượt tay xuống đặt lên bả vai cậu. Chỗ đó có dấu răng ban nãy hắn cắn, hắn cắn mạnh, dấu răng hơi nổi lên, ửng hồng.

“Nếu không nói được thì đi ra ngoài đi.”

Lộ Đình vội vội vàng vàng quỳ trước mặt hắn, một mạch nói ra những suy nghĩ của mình.

“Tôi muốn biết, tôi muốn biết nếu không thấy chó con chủ nhân có thấy nhớ hay không. Nếu không phải là con chó nhỏ này, chủ nhân có trừng phạt một con chó nhỏ khác không. Nếu không ở chỗ này, tôi có còn là chó con của chủ nhân nữa không. Tôi... tôi...”

Lộ Đình gấp gấp nói một tràng.

Trình Vực không những không giận mà còn cười, nói: “Lại đây, tôi cho cậu xem.”

Xem cái gì?

Lộ Đình thấy hắn dừng ở trước cánh cửa phòng đóng chặt, có lẽ là định mở ra đi vào, cậu trái lại không có dừng khí như ban nãy bực bạch nữa. Trình Vực đẩy cửa nói: “Không phải cậu vẫn muốn xem sao? Vào xem đi. Lại đây, đi lại đây.”

Lộ Đình giống như bị quỷ ám, đứng lên đi tới đẩy cánh cửa bị đóng kín như bưng kia ra.

Liếc sơ một cái, chỉ là một phòng ngủ hết sức bình thường, sạch sẽ gọn gàng, mà mặt tường trắng đối diện với giường bị dán kín mít đủ thứ. Lộ Đình đến gần xem, tất cả đều là cậu. Poster, photobook, vé vào cửa tất cả các tác phẩm cậu đã tham gia từ đại học tới nay, ảnh cậu biểu diễn cello, ảnh cậu ở trong lớp học nhìn ra ngoài cửa sổ.

Trình Vực ở phía sau nhẹ nhàng ôm, nhỏ vụn hôn lên cằm cổ, bờ vai, gò má cậu, nói: “Tôi nhìn cậu rất lâu rồi, cũng đã cho cậu rất nhiều cơ hội chạy thoát.”

Tất cả những thứ trên tường, đều là Trình Vực ở trong bóng tối nhìn cậu, ùn ùn kéo đến khiến Lộ Đình cảm thấy khoái cảm đến gần như nghẹt thở. Mỗi giây mỗi phút không có gì lạ ngày thường đều đột nhiên trở nên có ý nghĩa. Thì ra cậu từ lâu đã ở dưới sự khống chế của Trình Vực, từng chút một, từng chút một quỳ xuống, sau đó bò qua.

Trình Vực ghé vào lỗ tai cậu nói: “Tôi vẫn luôn kiểm chế chính là để cho cậu có cơ hội rời đi. Lần trước, lúc cậu kề sát mặt vào, tôi chỉ muốn nhét vào trong miệng cậu, để cậu khẩu giao, sau đó nuốt sạch sẽ những thứ của tôi xuống.”

Lộ Đình cả người nóng lên, xoay mặt qua tìm kiếm đôi môi của Trình Vực, muốn hôn hắn.

Trình Vực lại né môi đi, như gần như xa.

“Bây giờ tôi muốn trừng phạt cậu, chó con, quỳ xuống—”

Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chon-the-my>